

Curierul

Revistă lunară de informații și inspirație pentru
așteptătorii revenirii lui Hristos
Septembrie 2002

Adventist

● **Încredeți-vă
în proorocii Lui
și veți izbuti**

● **Vesel vi
la rugăciune...**

● **În căutarea
celor 7000**

● **Dorințe
invincibile**

EDITORIAL

Omul pe care îl caută Dumnezeu 3

REPORTAJ

Oaze de spiritualitate 4

SPIRITUL PROFETIC

„Încredeți-vă în proorocii Lui și veți izbui” 7

ÎNCHINARE

„Vesel vin la rugăciune...” 10

DIN VIAȚA BISERICII

Peisaje din „Arta Sfințeniei” 14

Tinerii și Spiritul Profetic 18

„Cina Domnului” 19

MISIUNE

În căutarea celor 7000 20

SOLA SCRIPTURA

O luptă în care nu există loc de renunțare 23

PAGINA COPIILOR

„Ce s-a întâmplat la o înmormântare?” 24

DIVERSE

Dorința invincibilă 26

ULTIMA ORĂ

Știri 28

CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI

„Cine va merge pentru Noi?” 30

Anul LXXIX - septembrie 2002 - nr. 9

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Cristian Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: George Toncu

Grafică: Lori E. Gheorghită

Copertă: Dragoș Drumaș

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Tipografia Viață și Sănătate, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București

E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 - 6725

Isus, ajutorul nostru

Isus căuta să-i ajute pe toți cei în suferință, pe care îi întâlnea. Nu avea mulți bani de dat. Dar, de multe ori, Se lăsa nemâncat ca să-i ajute pe aceia care erau în mai mare lipsă ca El. Frații Lui simțeau că influența Sa era cu totul deosebită de a lor. El avea tact, așa cum nici unul dintre ei nu avea și cum nici nu doreau să aibă. Când ei vorbeau aspru cu bieții oameni nenorociți, Isus îi căuta și le spunea cuvinte de încurajare. Celor care erau în nevoie, le dădea un pahar cu apă rece sau le dădea în mod discret chiar hrana Lui. Alinându-le suferințele, adevărurile pe care le învăța erau unite cu fapte bune, și, în felul acesta, erau fixate în minte.

Lucrurile acestea erau neplăcute pentru frații Lui. Fiind mai în vârstă ca Isus, pretindeau că El trebuie să asculte de ei. Îl acuzau că Se crede superior față de ei și-L muștrău că Se ridică mai presus de învățătorii, preoții și mai marii poporului lor. Adesea, Îl amenințau și căutau să-L intimideze; dar El trecea mai departe, făcând din Scriptură călăuza Sa.

Isus îi iubea pe frații Săi și totdeauna Se purta față de ei cu o iubire nesfârșită; dar ei erau geloși pe El și își manifestau în mod categoric necredința și disprețul. Ei nu puteau să înțeleagă purtarea Lui. În Isus găseau foarte mari contradicții. Era Fiul lui Dumnezeu și totuși un copil neajutorat. Era Creatorul lumilor, Stăpân al pământului, și totuși sărăcia marca experiența vieții Sale la fiecare pas. Avea o demnitate și o personalitate cu totul deosebite de aroganța și de închipuirea omenească; nu Se lupta pentru mărire lumească și era mulțumit cu situația cea mai umilă. Lucrul acesta îi umplea de mânie pe frații Lui. Ei nu puteau înțelege de ce era liniștit atunci când Se afla în greutate și lipsuri. Ei nu știau că pentru binele nostru Se făcuse sărac, „pentru ca prin sărăcia Lui noi să putem fi îmbogățiți” (2 Cor. 8,9). Nu puteau înțelege taina misiunii Lui, așa cum prietenii lui Iov nu înțeleseseră umilința și suferința acestuia. (Hristos, Lumina lumii, ed. 2002, p. 70-71)

Deseori, ne întrebăm cum sunt oamenii pe care Dumnezeu îi folosește pentru a îndeplini lucrarea Sa. Probabil, ne spunem că trebuie să fie niște oameni deosebiți, „oameni mari”. Dar „mari” în ce? Ce calități caută Domnul la cei pe care dorește să-i folosească?

Istoria biblică ne ajută să descoperim modul în care Dumnezeu i-a folosit pe oameni pentru lucrări deosebite. Dacă noi ar fi trebuit să alegem un om pentru a-l convinge pe Faraon să lase poporul Israel să plece din Egipt, cu siguranță am fi ales cel mai elocvent avocat, care să susțină cu argumente puternice această expediție, însă Dumnezeu alege o persoană cu probleme de vorbire, un gângav – pe Moise. Când Samuel merge pentru a unge pe noul împărat al lui Israel, el este înclinat să privească la mărimea fiilor lui Ișai și la înfățișarea lor exterioară, dar Dumnezeu îi spune să nu se uite la acestea. Când este nevoie de un luptător puternic pentru a câștiga un război în fața celui mai experimentat oștean, Goliat, în loc ca Dumnezeu să-l aleagă pe Saul, care era cu un cap mai înalt decât orice bărbat din Israel, El alege un copil neexperimentat și fără un echipament adecvat confruntării. Modul lui Dumnezeu de a-i alege pe oameni ne surprinde, dar atunci când ne lăsăm călăuziți de El, vom descoperi că drumul pe care l-a ales Tatăl ceresc este cel mai bun.

Dumnezeu caută un „om mare”, dar nu în înălțime, ca Saul, nu în frumusețe, ca Absalom, nu în putere, ca Goliat, nu în pregătire academică, ca Nicodim, ci „mare” în credințioșie. „Căci va fi mare înaintea Domnului” spune Cuvântul despre Ioan Botezătorul (Luca 1,15pp). Poate ne întrebăm de ce nu a folosit Dumnezeu, în zilele acelea, nici preoți, nici cărturari, nici farisei. Erau o mulțime de personalități în zilele lui Ioan, dar erau prea mici pentru o misiune așa de mare. Ioan era „mare”, pentru că era plin de Duhul Sfânt, „aprs” și trimis de Dumnezeu pentru a-i conduce pe oameni din întuneric la lumina Sa. El era conștient de chemarea pe care a primit-o, nu se încredea în sine și în puterile sale, ci era încrezător în Dumnezeu, nu căuta să facă voia lui, ci voia Tatălui, nu a urmat propriile lui metode, ci căile lui Dumnezeu, nu s-a

Omul pe care îl caută Dumnezeu

bazat, în rezolvarea problemelor, pe cunoașterea oamenilor, ci pe cunoașterea lui Dumnezeu, s-a supus până la moarte și a fost motivat în tot ce a făcut de dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni.

Privind la viața lui Ioan Botezătorul, descoperim că „Universitatea” în care s-a pregătit a fost pustia Iudeii, iar profesorul său a fost cel mai mare Învățător din univers. Da, Dumnezeu îi aduce pe cei care vor să-L slujească acolo unde este locul cel mai bun de învățat, într-o pustie spirituală, a intimității cu Tatăl, a meditației și a rugăciunii.

Poate fi cineva mai mare decât Ioan? Este adevărat, el nu a făcut nici o minune, nu a înviat niciodată din morți pe cineva, dar „a înviat din morți” o națiune întreagă. El a strigat în pustie: „Neteziți calea Domnului!”. Cât de irațional era să strigi în pustie! De ce să strigi, dacă nimeni nu te aude? De ce să strigi dacă nu se schimbă nimic? De ce să strigi, când alții sunt indiferenți? El a făcut așa, pentru că Dumnezeu l-a trimis să facă lucrul acesta. Pentru aceasta a trăit și a murit – să facă voia lui Dumnezeu. El s-a mistuit pentru pocăința sufletelor.

Am putea spune că Ioan a fost „mare” în:

- credințioșie față de Tatăl – s-a pregătit atâția ani pentru un timp așa de scurt de slujire.
- supunere față de Duhul Sfânt – și-a început lucrarea și a încheiat-o după cum a fost condus de Duhul Domnului.

• declarațiile pe care le-a făcut despre Isus – a recunoscut pe Isus ca fiind Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii.

Dumnezeu are nevoie și astăzi de oameni care să facă lucruri neobișnuite – de oameni mari, care să meargă la faraonii zilelor noastre, care să strige în pustie: „Neteziți calea Domnului!”, care să pregătească un popor pentru revenirea Domnului Hristos. Vei fi tu omul acesta, vei răspunde tu la chemarea Lui?

Gabriel Dincă,
redactor-șef

*Modul lui
Dumnezeu de
a-i alege pe
oameni ne
surprinde, dar,
atunci când ne
lăsăm călăuziți
de El, vom
descoperi că
drumul pe care
l-a ales Tatăl
ceresc este cel
mai bun.*

Oaze de spiritualitate

Paul Csavdari,
directorul Casei de Editură
„Viață și Sănătate”

De câțiva ani, călătoriile în străinătate nu mai constituie un eveniment. Zilnic, mii de români se deplasează prin Europa și nu numai. Printre ei, îi găsim și pe frații noștri adventiști, care au plecat de ani buni din țară, formând ici și colo câte o „oază românească”, în care continuă să se închine conform conștiinței lor. Așa i-am cunoscut pe cei ce formează comunitățile din Viena și Paris. În rândurile de mai jos, vă prezentăm pe scurt istoricul acestor comunități, precum și situația lor prezentă.

Când am ajuns la Viena, pe 21 august 1981, își amintește fratele Gheorghe Minea, am găsit aici o grupă de români foarte unită, care funcționa în cadrul comunității vieneze. Ne era foarte greu, pentru că nu cunoșteam limba germană și aveam mereu nevoie de traducător. Timpul a trecut și numărul de români a crescut, astfel că, prin 1985, eram în jur de 30 de persoane. Școala de Sabat și anumite servicii divine le țineam în sala de tineret, și-mi amintesc că era o atmosferă plăcută.

Cei din conducerea Uniunii Austriece considerau că cel mai bine ar fi să ne integrăm în comunitatea din Viena, continuă fratele Răzvan Ștefan. Dar, pentru că nu cunoșteam bine limba și aveam datinile și obiceiurile noastre, pe care austriecii nu le aveau – serviciile divine de vineri seara și sâmbătă după-amiaza – am cerut să ni se dea un loc unde să ne putem ține serviciile după rânduiala noastră. Fratele Albulescu, care între timp a decedat, a fost trup și suflet ca noi să avem propria noastră comunitate în care să ne ținem serviciile divine. Ca urmare a cererii noastre, după câțiva ani, Uniunea Austriacă ne-a pus la dispoziție un locaș, cel de la Floridsdorf, unde încăpeam o sută de persoane. Pentru o vreme, spațiul acela a fost suficient, dar, fiindcă numărul de membri români a crescut foarte repede, a trebuit să ne

despărțim în două comunități, cea de-a doua comunitate aflându-se pe Linzerasse. Așa stăteau lucrurile prin 1990.

În acel an, comunitatea din Linzerasse, care număra aproape 70 de membri, era în plină dezvoltare, prin transfer de membri sau botezuri locale, spune și fratele Ioan Dinu, prezbiterul comunității. La vremea respectivă, fratele Bostan era pastor onorific al acestei comunități, el nefiind remunerat. Văzând creșterea noastră rapidă, Uniunea Austriacă s-a decis să ne ajute prin acordarea unei alte clădiri. Așa am ajuns aici, în actualul locaș, pentru care am lucrat timp de un an de zile. Inaugurarea s-a făcut în luna mai 2000. Acest locaș are 250 de locuri în sala mare, plus balconul și dependințele de la etaj, care satisfac toate nevoile comunității reunite.

Frații noștri au depus într-adevăr o muncă titanică în renovarea și schimbarea acestei clădiri, care acum ne deservește ca local; au donat și o sumă destul de frumoasă pentru atingerea țelului nostru, dar să nu uităm că Uniunea Austriacă a finanțat acest proiect cu peste 6 milioane de șillingi, fiindcă, aparținând de ei, ea socotește că și noi, o comunitate etnică dar integrată în sistemul mondial al Bisericii noastre, avem aceleași drepturi și privilegii ca și comunitățile de limbă germană din Austria. Azi suntem în jur de 150 de membri, plus copii și tineri nebotezați, spune pastorul Török Csaba.

Pentru că a venit vorba de tineri, spuneți-ne care este situația tinerilor din comunitatea Viena?

Avem aproximativ 40 de tineri, grupați pe categorii de vârstă, răspunde fratele Gheorghe Tolan. Toți sunt îndrumați și învățați de persoane devotate lui Dumnezeu. Comunitatea sprijină activitățile lor cu cele necesare. Ei obișnuiesc să meargă destul de des în excursii, atât vara, cât și iarna. Tinerii

Biserica Adventistă de limba română din Viena

de aici, deși sunt crescuți în cultura românească, frec-ventează școlile austriece și, desigur, sunt confrunțați cu alte situații decât cele din România, deci trebuie să facă față altor ispite. Noi încercăm să-i sprijinim în absolut toate problemele care apar și să-i integrăm în viața comunității din Viena.

Avem un club de exploratori, format din trei grupe, continuă fratele Sorin Cantor, care totalizează în medie 20 de copii. Uneori vin doar ei, altă dată vin și oaspeți de-ai copiilor, așa că suntem mai mulți. Ținta noastră este ca, la sfârșitul a doi ani de activitate, să avem o persoană din afara bisericii, pe care s-o fi ajutat și să-i facem cunoștință cu Isus, și cel puțin un copil din afară, pe care să-l aducem în grupă și, de dragul grupei, să vină la adunare. Ne-am organizat de curând, ne-am întâlnit în fiecare duminică, dar nu am avut încă o ieșire mai lungă. Condițiile nu sunt deocamdată prielnice, pentru că majoritatea părinților din Viena și-au trimis copiii în România, pentru vacanță. Ne bucurăm însă că în România au o ofertă variată de activități prin taberele care se organizează acolo, și sunt siguri că vor reveni de acolo cu noi specializări și aptitudini.

Reușiți să fiți misionari într-o țară străină?

Eu cred că da, afirmă convingător fratele Răzvan Ștefan. În Viena sunt mulți români și considerăm că este

de datoria noastră să-i atragem pe diferite căi spre Dumnezeu. De când sunt aici, am avut ocazia să stau deseori de vorbă cu români care n-au auzit niciodată adevărul. În unele cazuri, când ne-am întâlnit după mulți ani, mi-au spus că citiseră toate cărțile pe care li le-am dat. Despre două persoane cu care am lucrat știu că, la întoarcerea în țară, s-au botezat. Acum, acestea sunt membre la Târgoviște.

Așadar, se poate! Noi vă dorim succes...

În continuare, vă invit să-i cunoaștem pe frații noștri care au format o comunitate românească la Paris.

Sunt la Paris din 9 august 1982, își descarcă sufletul ostenit, dar și plin de fericire, sora Aneta Pan. De la sosirea mea, am dus dorul comunităților din țară. Îmi era greu singură într-o țară străină. Mi-au trebuit trei ani până când am întâlnit o familie de români și am avut ocazia să vorbesc românește. Tot prin vremea aceea, am vizitat una dintre comunitățile iugoslave din Paris și am fost așa de bucuroasă să-i văd împreună! Din momentul acela, mă gândeam că va veni vremea când și noi, românii, vom avea o comunitate la Paris. Vremurile erau grele, dar încetul cu încetul visul meu se împlinea. Dumnezeu a lucrat și sunt bucuroasă că astăzi suntem împreună atâtea familii...

De fapt, cum s-a format această comunitate?

Începând cu luna martie 1990, s-a format prima grupă a Școlii de Sabat de limba română, în cadrul comunității franceze din Paris, relatează fratele Vică Crețu. Când grupa noastră n-a mai avut loc la balcon, comunitatea franceză ne-a oferit un alt loc, cel din dreapta amvonului, după perdeluță. Acolo, țineam doar Școala de Sabat, predica fiind comună. Noi însă tânjeam după o predică în limba română. Vorbitori am fi avut, fiindcă grupa creștea mereu și mulți dintre noi eram obișnuiți să predicăm. Așa că am întrebat dacă putem ține servicii divine și în limba română. Dar nu era deloc simplu, căci, din cauza legislației franceze, noi nu puteam forma o comunitate separată. Condiția era să fim minimum 50 de membri cu drepturi depline. Ori noi, deși eram mulți, n-aveam actele legale necesare. Tot din această cauză, o perioadă destul de lungă, n-a fost posibilă nici transferarea noastră, ca membri, în cadrul comunității franceze. Doar cei ce obțineau în prealabil dreptul de lucru aveau posibilitatea să-și facă transferul, ca membri. Așa că a trebuit să treacă destul de mult timp până ce și ne-am transferat în cadrul comunității franceze din Paris.

Într-un fel, eram ca niște oi fără păstor și tare ne bucuram când eram vizitați de cineva din țară. A venit pe aici fratele Bocăneanu, fratele Dumitrescu, fratele Chelbegeanu și alții. Cu aceste ocazii, serviciul divin se ținea în limba română, iar noi, ca o expresie a bucuriei, făceam la prânz o masă festivă comună.

Așa au stat lucrurile până în 1996, când, cu greu, am primit acceptul să ținem o dată pe lună un serviciu divin în limba română. Ne strângeam în sala de tineret, aflată la parterul pavilionului alăturat, în care încăpeam aproximativ 100 de persoane.

După o vreme, s-a făcut o reorganizare a Federației franceze, și fratele Georges Gilles a devenit pastorul nostru. El ne-a iubit și a dorit înființarea unei comunități românești la Paris. Așa se face că, începând din primul Sabat al lunii octombrie 1998, am primit aprobarea să ne strângem în pavilion

și dimineața, concomitent cu dânsii. Fratele Gabi Golea, aflat la studii la Collonges, venea o dată pe lună la noi. De asemenea, s-a ales un comitet provizoriu, format din câțiva slujbași, iar în anul următor ni s-a oferit ocazia să facem alegeri, deși încă funcționam tot pe lângă comunitatea franceză. Dar în data de 23 mai 2001, cu ocazia alegerilor Federației desfășurate la Vitel, grupa română a fost declarată oficial comunitate în cadrul Federației France-Nord.

Azi, spune prezbiterul comunității, Gheorghiță Stan, suntem o comunitate tânără și avem în frunte un pastor tânăr și energic, pe fratele Emil Lazăr, care se preocupă de lucrarea lui Dumnezeu. Are o inimă mare, o credință puternică și încredere că-și va vedea visul împlinit.

Cum se integrează tinerii în societatea franceză, pe de-o parte, și în comunitatea românească, pe de altă parte?

Integrarea tinerilor este o provocare pentru noi, spune dirigintele de tineret Andrei Babacu, și vă mărturisesc că nu îmi este deloc ușor. Tinerii au multe așteptări și trebuie să le oferim mult. Dar ei au răspuns bine chemării de a se integra în această comunitate. În Sabat, ne strângem pentru activități specifice și discuții. În principiu, abordăm subiecte alese de participanți. I-am lăsat să aleagă dintr-o listă cu subiecte și le-am votat împreună. Asta i-a făcut să vină și la următoarele întâlniri. Lista avea patruzeci de subiecte, pe care le-am abordat aproape în întregime. Au fost interesante. La fiecare sfârșit de întâlnire, obișnuiam să avem o masă comună, și asta ne-a unit și mai mult.

După un timp, au început să propună ei înșiși anumite subiecte și să le prezinte. Materiale, imagini, casete video etc. Întotdeauna ne-am preocupat să le oferim programe dinamice. De asemenea, am încercat să-i ajutăm să-și prezinte subiectul mai întâi în grupul lor restrâns, pentru ca ulterior să-l poată prezenta și în sala mare. Sper că toți vor fi în stare să prezinte pe rând câte un subiect care îi pasionează. Acesta este

Biserica Adventistă de limba română din Paris

scopul: de a-i pregăti pe tineri să preia comunitatea.

Pastorul nostru, Emil Lazăr, se ocupă de exploratori și companioni. Sunt câte 15 în fiecare grupă și se întâlnesc de două ori pe lună.

Și în privința Școlii de Sabat lucrurile evoluează tot mai bine, susține dirigintele Felician Ciupitu. Deși este un departament mare, mulțumim Domnului că avem instructori conștiincioși, care susțin cele zece grupe. Și fiindcă avem tot timpul vizitatori neadvenștiți, am înființat o grupă special pentru ei.

Am căutat să beneficiem de transmisiunile care s-au făcut prin satelit în toată Europa. Programul Fapte 2000 și apoi Galileanul au adunat un număr mare de oaspeți. În urma lor, am avut și câteva botezuri, cu candidați veniți din afară și dintre tinerii noștri. Numărul membrilor crește și datorită exodului spre vest. Din păcate, cei care vin întâmpină greutăți serioase datorită lipsei de locuințe și de locuri de muncă, remarcă Nelu Slăvitescu, responsabil cu activitățile laice. De la înființarea grupei românești, ni s-au alăturat prin botez 15 persoane. Acum suntem 150 de membri cu scrisoare de recomandare, deși în Sabat sunt prezenți peste 400 de adventiști. Locașul în care ne adunăm este, de fapt, o biserică anglicană, considerată monument național.

De când am devenit comunitate separată, avem și propriul nostru registru. În felul acesta, a devenit evident că darurile și zecimile noastre sunt semnificative. Chiar și cei de la Uniunea Franceză au apreciat credințioșia noastră, și cifra contribuției este mereu crescândă. Cu toate acestea, cu nevoile care sunt la Paris, putem spune că ne descurcăm la limită. Desigur, în limita posibilităților, răspundem și solicitărilor venite din țară. Avem și planul nostru: de un an și jumătate strângem o sumă pentru a achiziționa un teren sau un locaș, fiindcă avem legi care ne obligă să nu depășim un anumit număr de persoane într-o sală, iar noi îl depășim. Probabil că în viitor ne vom despărți în două sau vom găsi un spațiu mult mai mare în care să fim împreună.

Într-adevăr, dorința de a fi împreună este o caracteristică a celor ce au plecat pentru o vreme de pe țărâmul românesc. Și eforturile proprii, conjugate cu ajutorul gazdelor, au fost încununate de succes. Cu cât mai mult putem spune atunci că eforturile proprii, conjugate cu puterea cerească ce ne stă la dispoziție, vor fi încununate de succes la arătarea Domnului Hristos, spre care privim fiecare, indiferent unde ne-am afla!

„Încredeți-vă în proorocii Lui și veți izbuti”

Prezentul articol este destinat zilei Spiritului Profetic, din 19 oct. 2002. Responsabilii bisericilor locale sunt rugați să-l întrebuințeze ca material de bază pentru a se inspira.

După cum armatele aliate ale moabiților și amoniților au pornit războiul de cucerire împotriva iudeilor și a regelui lor, la fel a făcut și „balaurul, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume” (Apoc.12,9), care s-a ridicat împotriva Căpeteniei oștirii Domnului (Iosua 5,14), Mihail, și a poporului Său, pentru a răsturna guvernarea stabilită din eternitate.

Isus Hristos și biserica Sa au fost în toate vremurile istorice obiectul urii necumpătate a primului ucigaș și a „tatălui minciunii”. Nereușind să distrugă nici biserica, nici pe autorul ei, balaurul va face o ultimă încercare, pornind război împotriva „rămășiței” bisericii, a celor care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc.12,17).

În fața primejdiei, Iosafat și poporul iudeu și-au îndreptat fața spre Dumnezeu, singura lor nădejde de scăpare, și au primit ajutorul necesar, care a dus la înfrângerea totală a dușmanilor (vezi 2 Cron.20,3-24). Profetul Iahaziel, inspirat de Duhul Domnului, i-a încurajat pe iudei zicând: „Nu vă temeți și nu vă spăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Domnul” (2 Cron.20,15). Poporul s-a încrezut în Dumnezeu și în profeții Lui, au fost întăriți și au obținut o biruință strălucită.

La fiecare răscruce din istorie, Dumnezeu Și-a călăuzit poporul prin profeți. Pentru eliberarea evreilor din robia egipteană, Dumnezeu l-a folosit pe Moise, succedat de Iosua, care a condus poporul pentru cucerirea țării făgăduinței. Marele profet Moise, vorbind prin inspirație, și-a sfătuit în mod stăruitor poporul să respecte legile date lor de Cel Prea Înalt pentru a se bucura de protecție, prosperitate și fericire. El le-a arătat condițiile prosperității, dar și urmările neascultării (Deut.28). Nesocotirea avertismentelor date și a chemărilor duioase la pocăință a dus, în cele din urmă, la cucerirea de către asirieni a regatului de nord al Palestinei (anul 722 î.Hr.) și la cucerirea Iudeii de către Nebucadnețar în trei invazii succesive (anii 606, 597 și 586 î.Hr.).

În ciuda insistenței profeților de a renunța la idolatrie și de a urma în căile Domnului, poporul ales a întors spatele Celui ce i-a purtat ca pe aripi de vultur și i-a chemat ca un părinte iubitor să se întoarcă la El (vezi Is.1,2-6 ; Ier.7,25-26). În loc să ia seama la avertismente, poporul Israel și-a tratat profeții ca pe niște dușmani. Pe Isaia l-au tăiat cu ferăstrăul, iar pe Ieremia l-au persecutat în diferite feluri.

Dar chiar și în timpul captivității lor, Dumnezeu le-a dat profeți. Daniel, model de integritate și credincioșie, a arătat în profețiile sale că binele va birui răul în cele din urmă și că poporul înrobii va primi din nou timp de îndreptare (vezi Dan.9,24-27). Prin dezvăluirile sale, profetul Ezechiel a demonstrat că robia era în totul justificată,

Aron Moldovan,
director al Departamentului
Spiritul Profetic

„Ascultați-mă
Iuda și locuitorii
Ierusalimului!
Încredeți-vă în
Domnul,
Dumnezeul
vostru, și veți fi
întăriți;
încredeți-vă în
proorocii Lui și
veți izbuti.”

(2 Cronici 20,20)

dar că Dumnezeu nu dorește moartea păcătoșilor, ci îndreptarea lor (vezi cap.33,11)

După exilul babilonian și întoarcerea iudeilor din captivitate, profeții lui Dumnezeu erau la datorie pentru a-i încuraja, a-i muștra și a-i corecta. Profeții Hagai și Zaharia le-a fost de mare ajutor copiilor robiei, călăuzindu-i în opera de reconstruire a templului și de reconstrucție națională.

Însă, iudeii s-au înstrăinat din nou de Liberatorul lor, adâncindu-se în legalism și mândrie națională, formalism și superficialitate spirituală. Totuși, înainte de apariția lui Mesia, un glas profetic s-a auzit în pustia Iudeii: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările” (Mat.3,3). Viața lui austeră și integritatea caracterului său i-au făcut pe păcătoși să tremure și pe cei sinceri să prindă speranță.

„Locuitorii din Ierusalim, din toată Iudea și din toate împrejurimile Iordanului, au început să iasă la el și, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în Iordan” (Mat.3,5-6).

După înălțarea Mântuitorului și coborârea Duhului Sfânt la cincizecime, biserica primară s-a bucurat din plin de darurile Duhului, între care proorocia deținea un loc proeminent. Apostolul Pavel declară

în 1 Cor.12,28: „Dumnezeu a rânduit în biserică întâi apostoli, al doilea prooroci, ...”. Așezarea proorocilor imediat după apostoli este semnificativă. Același autor îi menționează pe prooroci după apostoli în Efeseni 4,11.

Darurile sunt menite să contribuie la desăvârșirea credincioșilor, la lucrarea de slujire a bisericii, la unitate și maturitate în credință, la asemănare în caracter cu Isus Hristos, Capul bisericii. Aceste scopuri nu se pot limita la primul secol creștin, ci trebuie urmărit în permanență. De aceea, nici darurile Duhului, inclusiv darul proorociei, nu ar fi trebuit să înceteze după încheierea canonului Noului Testament. Motivul rarefierii profeților după primul secol creștin trebuie căutat în starea spirituală a bisericii.

Sunt și alte argumente care ne învață că darul proorociei, împreună cu celelalte daruri, ar fi trebuit să rămână mereu în biserică.

1) Apostolul Pavel ne îndeamnă să nu disprețuim proorociile, ci să cercetăm și să selectăm ce este bun (1 Tes.5,20-21). 2) Apostolul Ioan, spre sfârșitul secolului I, declară: „să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit

mulți prooroci mincinoși” (1 Ioan 4,1). Avertismentul cu privire la proorocii mincinoși nu și-ar avea sensul, dacă pe viitor nu aveau să mai apară profeți adevărați. În acest caz, toți profeții aveau să fie falși și, cunoscând aceasta, n-ar mai fi constituit o amenințare. 3) Însuși Isus a spus că, în vremurile din urmă, „se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși...” (Mat.24,24). Dacă nu aveau să fie decât prooroci mincinoși, avertismentul n-ar avea justificare. Însă, acolo unde există „prooroci mincinoși” trebuie să fie și prooroci autentici. 4) Cele menționate în Ioel 2,28-32 nu s-au împlinit în totul la cincizecime, ci urmează să se împlinească pe deplin în timpul în care Duhul Sfânt va lucra cu cea mai mare putere, în timpul Ploii târzii. 5) Dar cel mai puternic argument, că darul proorociei trebuie să fie în ultima fază a mării lupte dintre bine și rău, este mențiunea din Apoc.12,17 comparată cu Apoc.19,10 și 22,9. În primul pasaj menționat, se arată că cei rămași credincioși lui Dumnezeu, din ultima bătălie a mării controversate, „țin mărturia lui Isus”. În al doilea, se arată că „mărturia lui Isus este duhul proorociei”. În al treilea, se spune că cei ce țin mărturia lui Isus sunt proorocii, frații lui Ioan, împreună slujitori cu el și cu îngerii.

Expresia „mărturia lui Isus” din Apocalipsa 12,17 poate să însemne atât mărturia pe care o depune cineva în favoarea lui Isus, cum era cazul lui Ioan (vezi Apoc.1,9), cât și mărturia pe care o depune Isus, personal sau prin intermediul profeților. Contextul arată că acesta este sensul intenționat aici. În acest sens, întreaga Biblie este, în general, mărturia lui Isus. Și Apocalipsa este, în special, mărturia lui Isus. Tot ce au scris sau au spus profeții inspirați este, de asemenea, „mărturia lui Isus”, indiferent dacă este vorba de profeți canonici sau necanonici, bărbați sau femei, din antichitate sau din timpurile noastre. Acolo unde sunt profeți adevărați, acolo este

„mărturia lui Isus”, „duhul proorociei”, căci profeții aveau în ei „Duhul lui Hristos” (vezi 1 Petru 1,11)

Advențiștii de ziua a șaptea, observând cu atenție viața și activitatea lui Ellen Harmon (prin căsătorie White), au fost determinați să recunoască, prin dovezile oferite, că această persoană a fost un instrument prin care Dumnezeu Și-a comunicat mesajele necesare pentru călăuzirea poporului Său în această ultimă fază a istoriei lumii. La o cercetare amănunțită și imparțială se ajunge la concluzia că scrierile lui Ellen White sunt în armonie cu Biblia, că ea caută să-L înalțe pe Hristos și nu propria persoană. Experiențele miraculoase, care au însoțit-o, caracterul ei de bună creștină, roadele activității ei în viața bisericii și a celor ce-i citesc cu sinceritate scrierile, împlinirea profețiilor făcute de ea și pentru care au fost împlinite condițiile necesare, etc., satisfac în totul semnele unui adevărat profet.

Totuși, Ellen White nu vedea în cuvântul „profet” un termen corespunzător pentru definirea activității ei. Lucrarea ei cuprindea mai mult decât se înțelegea atunci prin cuvântul acesta. Pe de altă parte, mulți preinși profeți din timpul ei au adus ocară asupra cauzei lui Dumnezeu.

Dovezile însă arată în mod clar că Ellen White avea darul profetic. Ea avea conștiința că a fost chemată de Dumnezeu să vorbească în Numele Său, cu autoritate divină, și să scrie ceea ce i-a fost descoperit. Scrierile ei de avertizare, muștrare, corectare, mângâiere și încurajare, adresate conducătorilor și membrilor laici, medicilor, redactorilor, educatorilor, părinților și tinerilor sau bisericii, în general, au săvârșit o lucrare minunată și aduc roade benefice și astăzi.

Rolul lui Ellen White în stabilirea organizației, înțelegerea misiunii bisericii, în țară și în străinătate, în promovarea

principiilor sănătății și de educație și în lucrarea de răspândire a adevărului cu literatura, este imens.

Deși în primii ani de activitate au fost puțini cei ce i-au recunoscut rolul și importanța activității ei, treptat, majoritatea advențiștilor de ziua a șaptea au recunoscut că „aici este degetul lui Dumnezeu”. Deși niciodată nu ne-am ridicat la înălțimea așteptărilor lui Dumnezeu în ceea ce privește respectul față de scrierile sale, chiar dușmanii ei înverșunați au fost nevoiți să țină seama de imensa autoritate cu care a înzestrat-o Dumnezeu, deși ea nu pretindea onoare sau răsplată.

Doctrina bisericii n-a fost stabilită de Ellen White. Rolul ei s-a manifestat în confirmarea pozițiilor corecte la care ajungeau liderii bisericii prin cercetarea Bibliei, la orientarea cercetărilor, combaterea devierilor de la credința stabilită și a spiritului contrar cunoașterii adevărului. Poziția corectă de luat îi era comunicată adesea prin viziuni, dar niciodată viziunile n-au fost o sursă pentru doctrină. Părerile greșite, pe care Ellen White le-a avut în primii ani, n-au fost prezentate niciodată în scrierile ei. În ele, nu există nici o învățătură fundamental nouă, care să nu fi fost luată din

Biblie. În scrierile ei, sunt multe detalii ale evenimentelor istorice, raportate în Scripturi, dar nici o învățătură esențială nouă. Scrierile ei nu sunt nici împotriva Bibliei, nici mai presus de ea, nici un adaos la aceasta. Ea și le-a definit ca fiind o „lumină mai mică”, menită să ne conducă la o „lumină mai mare”, Biblia. Aceste scrieri ne atrag atenția la adevăruri uitate, la greșeli de înțelegere și aplicare, muștră, mângâie, încurajează și ne determină să iubim Sfânta Scriptură, s-o studiem și s-o aplicăm în viață.

Chemarea regelui Iosafat este la fel de actuală și astăzi: „Încredeți-vă în proorocii Lui și veți izbui”. Cum poate cineva justifica neglijența sau chiar ostilitatea față de scrierile Spiritului Profeției? Disprețuirea luminii cerești nu poate să rămână fără urmări. Alegând împotrivirea, apucăm pe drumul ruinei personale. Dumnezeu este gata să-i ajute pe cei sinceri, dar nu poate face nimic pentru cei îngâmfați și mulțumiți de sine.

„Vesel vin la rugăciune...”

Închinare cu bucurie

Teodor Huțanu,
secretarul Uniunii Române

Îți mai amintești prima strofă a cântării 238 din Imnurile vechi? Cred că o știi deja pe de rost, pentru că nu doar o dată ai lăsat harpa ta să sune laude lui Dumnezeu la altarul de dimineață al familiei. Dar ce crezi: este adevărat că poți fi vesel ori de câte ori participi la rugăciune? Mai ales, la rugăciunea de dimineață? Acest moment îmi aduce în minte imagini cu părinți sau copii care încă nu și-au finalizat somnul sau cu ore de rugăciuni în biserici cu închinători puțini și sobri. Este adevărat că aceste ocazii de închinare te atrag să alergi spre ele cu bucurie?

Bucuria închinării

Ce este ea în realitate? Este posibilă? De fiecare dată? Și acasă, și la adunare? Deși, probabil, nu o atingi de fiecare dată când te închini, ea rămâne totuși atmosfera permanentă a închinării adevărate. Așa mărturisesc pionierii credinței advente, altfel nu ar fi scris „Lasă harpa ta să sune” și nu ne-ar fi lăsat ca moștenire sacră exemplul și chemarea lor pentru o închinare cu bucurie. Așa înțeleg închinarea multe biserici adventiste și mulți credincioși de astăzi.

Hai să mergem, de această dată, la Casa Domnului puțin mai devreme ca de obicei. Alege-ți un loc de unde poți

observa ușor ce se întâmplă atât la amvon, cât și în sală. Cât de veseli arată cei care vin la închinare? Cât de bucuroși cântă, ascultă, răspund și laudă pe Dumnezeu cu „Amin”-urile lor? Câtă lumină este în privirea credincioșilor, atunci când se văd unii pe alții? Îți înalță predica sufletul prin porțile Golgotei spre Noul Ierusalim? Când vezi și simți

tot ceea ce are loc în biserica ta, ai dori să mai rămâi la adunare sau ai fi mai fericit, dacă ai pleca?

Desigur, închinătorii se adună înaintea lui Dumnezeu de pe diversele cărări ale vieții. Unele din acestea nu sunt însoțite de multă bucurie.

Dimpotrivă. Însă nu este o erezie a

Întâlnirea personală cu prezența și caracterul divin este motivatorul unic și de neînlocuit al răspunsului inimii închinătorului.

crede și a aștepta ca toți închinătorii să trăiască o intensă bucurie în experiența întâlnirii lor cu Dumnezeu. David înțelegea exact ceea ce spunea: „Mă bucur când mi se zice: Haidem la Casa Domnului!” (Ps. 122,1). „Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii...” (Is. 61,10) este răspunsul spontan și permanent al sufletului absorbit de întâlnirea cu Dumnezeul eliberator de

păcat și de nefericire. Cântarea Mariei susține același principiu al bucuriei închinării – „Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu...” (Luca 1,46-55). Pavel și Sila ne asigură că principiul operează chiar și în condiții de temniță (Fapte 16,25).

Unde este bucuria?

Toți cei care se închină cu bucurie au o înțelegere fundamentală cu privire la închinare. Deși o definiție cuprinzătoare a închinării este dificil de formulat, având în vedere măreția și complexitatea acestui act, totuși un aspect nu poate lipsi niciodată: întâlnirea cu Dumnezeu. Când închinarea este orice altceva – activitate intelectuală, artistică, părtășie etc. – și nu trăirea autentică a prezenței lui Dumnezeu, bucuria are puține șanse să fie prezentă. „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Fil. 4,4). Ideile, muzica, proiectele, numărul și apelurile noastre nu sunt adevăratele generatoare ale bucuriei. Domnul nu poate fi înlocuit de nimeni și de nimic. De aceea prezența Sa este absolut necesară, dacă dorim ca punctele programului nostru de închinare să prindă viață, „precum în cer, așa și pe pământ”.

Rezultatele închinării în prezența lui Dumnezeu

1. Ne desfășăm în Dumnezeu

Omul este creat nu doar să dea slavă lui Dumnezeu, ci și să găsească plăcerea în aceasta. Cea mai mare bucurie a vieții, mai mult decât în oricare altă activitate, ar trebui să o găsim în închinare (Ps.27,4; 16,11; 73,25; 84,1.2.4.10). Bucuria slăvirii lui Dumnezeu ne aduce în armonie cu experiența bisericii primare (Luca 24,52.53; Fapte 2,46) și a ființelor cerești (Apoc. 4,8; 5,12). O atenție specială trebuie acordată lucrurilor care distrug atmosfera închinării, dintre care, cele mai

eficiente sunt soliștii sau corurile care se complac în a atrage atenția spre performanțele lor, iar predicatorii care fac paradă de inteligență și oratorie cad în aceeași greșeală. (1 Petru 5,5).

2. Dumnezeu găsește plăcere în noi

Crearea pământului și implicit a omului a adus bucurie lui Dumnezeu (Gen.1,31; Is.62,3-5; Țefania 3,17). Cea mai profundă bucurie a iubirii este de a aduce bucurie în inima celui pe care-l iubește.

3. Ne apropiem de Dumnezeu

Închinarea biblică nu este doar o repetiție pentru o experiență ulterioară a închinării din cer, ci ea ne aduce în prezența lui Dumnezeu acum, în timpul închinării (Evrei 10,22; 12,18-24). Chiar dacă ne adresăm unor realități nevăzute de ochii fizici, este normal să trăim prezența lor, deoarece existența lor este mai sigură și mai durabilă decât cele văzute.

4. Dumnezeu Se apropie de noi

În Iacov 4,8 avem modelul atitudinii lui Dumnezeu față de poporul Său: „Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi”. În diverse forme, Dumnezeu

caută mereu să-Și descopere prezența față de închinători (2 Cron. 5,13.14).

5. Dumnezeu ne slujește

Deși glorificarea lui Dumnezeu este ținta închinării, rezultatul este că noi înșine suntem întăriți și reînvi-orați. Pe lângă creșterea noastră în cunoștință și susținerea reciprocă a închinătorilor (1 Cor. 14,26; Col. 3,16; Ef. 5,19), în închinare, Dumnezeu Se întâlnește cu noi și ne întărește credința, ne intensifică conștiința prezenței Sale și ne înviorează spiritul (1 Petru 2,5). Închinarea autentică permite Duhului Sfânt să ne transforme în asemănarea Domnului Hristos (2 Cor. 3,18).

6. Vrajmașii Domnului fug

Ca și în timpurile Vechiului Testament, închinarea Îi oferă lui Dumnezeu posibilitatea să lupte contra forțelor demonice, care se împotrivesc Evangheliei (2 Cor. 20,21-22). Postul și rugăciunea nu și-au pierdut puterea de a scoate demoni (Matei 17,21).

7. Necredincioșii sunt convinși că se află în prezența lui Dumnezeu

Deși evanghelizarea este o consecință a închinării, apostolul

Pavel cere corintenilor să se exprime cu claritate în închinare, având în vedere prezența necredincioșilor în adunare (1 Cor.14,23.25).

Participarea acestora la închinare trebuie să le aducă înțelegere cu privire la ceea ce se întâmplă și să-i facă în stare să recunoască prezența lui Dumnezeu în serviciul de închinare.

Bucuria veșnică a închinării

„În vecii vecilor” este o expresie vital legată de actul închinării, subliniind semnificația veșnică a acesteia. Atunci când apostolul Pavel îi îndeamnă pe creștini să răscumpere vremea (Ef. 5,15.16), el explică ce înțelege prin acest îndemn (v.17-20). El include aici căutarea spirituală, direcționată spre Dumnezeu. Închinarea devine rezultatul înțelegerii voinței lui Dumnezeu și împlinirea acestei voințe. Numai în felul acesta folosim cel mai bine timpul nostru. Veșnicia și atotștiința lui Dumnezeu fac din închinarea noastră o continuă bucurie pentru inima divină, extinsă de-a lungul veșniciei (Iuda 24,25). Activitatea locuitorilor cerului confirmă dimensiunea veșnică a bucuriei închinării (Apoc.4,8-11; 5,11-14).

Cum ne putem închina cu bucurie?

1. Prin Duhul Sfânt

Fiind o activitate spirituală, închinarea autentică are loc doar prin împuternicirea Duhului Sfânt, activ în inimile noastre. Cuvintele lui Isus subliniază natura nevăzută, spirituală, a închinării (Ioan 4,23.24). Căutarea Mariei evidențiază, de asemenea, aspectul spiritual al închinării (Luca 1,46-47). Este bine să conștientizăm faptul că Dumnezeu „caută” permanent închinători (Ioan 4,23), dispuși a intra în lumea spirituală cu duhul, timpul și mintea lor. Implicarea totală în închinare nu este opțională, deoarece oricine se închină lui Dumnezeu „trebuie” să I se închine în duh și în adevăr (Ioan 4,24).

Atâta timp cât acest standard rămâne neatins, noi nu ne închinăm cu adevărat.

2. Prin recunoașterea prezenței divine

Atitudinea corectă în închinare este generată de conștientizarea prezenței lui Dumnezeu, care ne determină să răspundem. Ființele cerești văd slava divină și strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt” (Isaia 6,3). Când au văzut pe Isus pășind pe apă și vântul încetând să bată, o dată cu intrarea Lui în corabie, ucenicii „I s-au închinat” și au recunoscut că El este Fiul lui Dumnezeu (Matei 14,33). În Evrei este subliniat același principiu: când venim în prezența lui Dumnezeu (Evrei 12,18-24), suntem determinați să răspundem corespunzător, aducând lui Dumnezeu „o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică” (v.28). Astfel, adevărata închinare nu este ceva produs de om, ci răspunsul omului față de ceea ce este Dumnezeu pentru el.

Câtă închinare autentic spirituală este în bisericile noastre? Este închinătorul condus în prezența lui Dumnezeu sau este atras în alte direcții, frustrante pentru experiența închinării? Cântările, rugăciunile și predica înaltă sufletul spre

Dumnezeu sau îl rătăcesc în labirintul „punctelor” umaniste și seculare din ritualul întepenit al tentativei noastre de închinare? Dacă închinarea nu se realizează pe deplin în bisericile noastre, atunci bogățiile și profunzimile închinării binecuvântate rămân necunoscute și neutilizate, și nu trebuie să ne mirăm că printre noi sunt „mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm” (1 Cor.11,30). Întâlnirea personală cu prezența și caracterul divin este motivatorul unic și de neînlocuit al răspunsului inimii închinătorului.

3. Prin pregătirea cu seriozitate a închinării

Deoarece este o activitate spirituală, închinarea trebuie pregătită – atât de închinători, cât și de cei rânduiți special pentru aceasta cu multă rugăciune, implorând ajutorul divin pentru înnobilarea timpului închinării cu descoperirea prezenței lui Dumnezeu. Închinătorii au nevoie de instruire cu privire la natura spirituală a închinării, exemplificată și argumentată de experiența bisericii Noului Testament. Credincioșii trebuie încurajați să-și corecteze relațiile interpersonale stricate (1 Tim.2,8;

Matei 5,24; 1 Ioan 4,20). Orice aspect al vieții, începând cu viața personală și relațiile de familie, trebuie adus în armonie cu voința divină, pentru „ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre” (1 Petru 3,7). Este responsabilitatea întregii biserici de a veghea ca discordia apărută între credincioși să nu se extindă, deoarece nevindecarea ei poate cauza reținerea binecuvântării de la întreaga biserică (Ev.12,15).

Sfințirea personală este vitală apropierea de Dumnezeu printr-o închinare adevărată. Strădania pentru puritate morală și spirituală este prefața închinării autentice (Ev.12,14; Mat. 5,8). Eliminarea vinovăției din sufletele noastre duce la eliminarea obstacolelor închinării (1 Ioan 3,21; Iacov 4,8).

4. Prin asigurarea cadrului potrivit închinării

Ambianța închinării – arhitectura și aranjamentul casei de rugăciune – este importantă în procesul închinării, iar Isus S-a exprimat convingător în sensul acesta prin curățirea Templului (Mat.21,12,13). Participarea și concentrarea reală asupra actului închinării este subliniat de Isus prin modelul „odăiței” (Matei 6,6), care ne spune că și închinarea publică trebuie să fie „ocrotită” de perturbări – teama de a nu greși în public, dorința de a primi apreciere, efortul de a nu-i ofensa pe ceilalți, distragerea atenției de la obiectivul central al închinării, etc. Ordinea, atmosfera adecvată și dispoziția participării depline conduc la o închinare plăcută lui Dumnezeu și răsplătitoare pentru închinători (1 Cor.14,33,40; Ev.12,28).

5. Prin implicarea închinătorilor în închinare

Cântarea are un loc important în închinarea din Vechiul și Noul Testament. Antrenarea închinătorilor în înălțarea de cântări, cu duhul și cu mintea, realizează apropierea de

Dumnezeu, care nu poate fi obținută altfel. Rugăciunea, mărturisirea, angajarea, predarea – sunt forme de participare, care trebuie intensificate.

Starea de spirit promovată este esențială pentru reușita închinării. Diferite puncte ale programului închinării cer atitudini și stări de spirit diferite. Ascultarea Cuvântului presupune atenție; lauda cere bucurie; rugăciunile cer concentrare asupra nevoilor noastre și ale altora; colecta cere sacrificiu și încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu; Cina Domnului cere cercetare de sine, pocăință și mulțumire. Nu putem susține deplin toate aceste atitudini în același timp, însă fiecare

Când timpul și locul închinării sunt sfințite de prezența lui Dumnezeu, nu poți fi decât vesel, ori de câte ori participi.

ocazie de închinare și fiecare element al ei trebuie să contureze o stare de spirit bine definită și realizată.

Pastorul sau prezbiterul care aglomerează prea multe activități în cadrul aceluiași serviciu de închinare, tinde să transforme închinarea în spectacol de circ, unde se strigă: „Privește aici! Privește aici!” în timp ce se trece de la un număr la altul. În mod similar, pastorul îndeamnă: „Lăudați pe Domnul!”, „Fiți darnici!”, „Gândiți la Cuvânt!”, „Rugați-vă!”, „Dați mâna cu vecinii!”, „Curățați-vă inimile!”, „Pocăiți-vă de păcatele voastre!”, „Cântați Domnului”, „Angajați-vă în lucrare!”, Amin! Urmând acest

traseu, emoțiile participanților sunt trase înainte și înapoi, iar ei sunt incapabili să răspundă cu întreaga lor ființă, rezultatul fiind retragerea în sine și neimplicarea. Închinătorii pleacă de la închinare frustrați și dezamăgiți, pentru că nevoia inimii lor după închinarea adevărată nu a fost împlinită.

Pentru multe persoane, atenția se focalizează greu și se pierde ușor. Cel care conduce închinarea trebuie să nu distragă atenția prin comutarea bruscă a închinării de la un punct la altul. Uneori, câteva cântări la rând pot fi mai eficiente decât dacă sunt întrerupte de intervenții vorbite.

Închinarea este bucurie în Domnul

„Să nu aducem ceața necredinței în bisericile noastre. Să ne curățim candelarele și să le realimentăm cu ulei, înainte de a trece pragul bisericii. Este dreptul și privilegiul nostru să îndepărtăm descurajarea mohorâtă. Atunci când mergem la casa de închinare, noi putem merge cu bucurie, pentru că nu urmează să ne întâlnim acolo cu Dumnezeu și poporul Său?” (Ellen White, *The Upward Look*, p. 38).

Când timpul și locul închinării sunt sfințite de prezența lui Dumnezeu, nu poți fi decât vesel, ori de câte ori participi. Apostolul Pavel ne îndemna să ne bucurăm întotdeauna (Fil. 4,4; 1 Tes. 5,16).). Și nu greșea, pentru că tot el mai spunea ceva: să ne rugăm neîncetat (1 Tes. 5,17). Doar așa se poate. Nu ești încă sigur? Ce te poate împiedica să încerci personal? Croiește-ți drum spre Dumnezeu în odăiță, la altarul de acasă, la biserică și oriunde ai fi. Este drumul unei bucurii veșnice. „Astfel, cei răscumparați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință, și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi.” (Is. 51,11). Biruință!

Peisaje din „Arta Sfințeniei”

Conferința biblică, Cernica, 23-27 iunie 2002

George Uba,
directorul Departamentului
Școala de Sabat / Lucrarea
Personală, Conferința Muntenia

*„Ți s-a arătat,
omule, ce este
bine, și ce alta
cere Domnul de
la tine, decât să
faci dreptate, să
iubești mila, și
să umbli smerit
cu Dumnezeu
tău?”*

(Mica 6,8)

Dacă este adevărat că etica este steaua polară pentru o viață cu sens și speranță în demersul creștin, atunci cunoașterea și însușirea unui comportament de aceeași esență cu conduita Mântuitorului înseamnă Adevăr întrupat în existența fiecăruia. Putere de Sus pentru înnoirea noastră de jos. Adică viață veșnică. Pe drumul acesta s-a mers timp de cinci zile de „Sabat” când, la Cernica, în fața a peste cinci sute de pastori și studenți, s-a luminat cuvântul despre ceea ce trebuie să fie drept, bun și sfânt, despre ceea ce este moral în actele vieții noastre. Matei 25 pune în discuție religiozitatea spectaculoasă, pe care o putem afișa și în baza căreia pretindem intrare în Împărăție, vizavi de o etică creștină, ca mod de viață, care nu pretinde că a făcut ceva pentru a cere ceva în schimb, ci care uită sistematic gesturile de binefacere, milă, ascunse în umilință, atribuindu-le Celui care le-a făcut prin ființa păcătoasă, dar atrasă de Harul răscumpărător.

Calitatea mesajelor transmise de conferențiarilor veniți din trei continente s-a dovedit a fi din sursa curată a Scripturii, demonstrația făcându-se de la sine, prin unitatea de vederi obținută fără efortul programat de a se armoniza între ei. Cei care lucrează pe baza Bibliei și lasă ca autoritatea ei să se manifeste în cercetătorii umili, dar aprinși de focul cunoașterii, nu pot avea alt rezultat decât armonia adevărului descoperit.

Proiecții etice de atitudine

„Religia poate fi o formă, dar noi vom fi judecați după moralitate”, își începe dizertația Miroslav Kiš. Pe fundalul textului din Mica 6,8, se configurează definiția eticii creștine, prin a face binele,

dreptatea, mila și a umbla smerit. Profetul destinului unei biserici chemate profetic, printr-o sintagmă strălucită, conturează moralitatea ca fiind „arta sfințeniei”.

Pastorul Kiš ne introduce în etica disciplinei în biserică și ne motivează prezența imperioasă a disciplinei prin faptul că Dumnezeu dorește să participăm la sfințenia Lui, după cum și rațiunea Sanctuarului a izvorât de aici. Dacă membrii trăiesc cum vor, atunci ei nu mai sunt în legătură cu Capul, care este Hristos. Oricât îi este de scumpă, Mântuitorul nu a dat dreptul bisericii să impună sfințenia. Pe de altă parte, disciplina nu este un program sau o dictatură care acționează asupra membrilor, ci este un mod de a privi pozitiv viața. La nivel personal, disciplina este acel stil de viață al celui care se predă lui Dumnezeu. Disciplina bisericească este chemată să se afirme pentru a nu ocaziona trăirea în minciună a bisericii și a fiecăruia care face parte din ea. De aceea, pe fondul chemării la sfințenie, disciplina în biserică face din această instituție a lui Dumnezeu un liman sigur, un port, un sanctuar, ba chiar un loc asemănător cu un spital, unde se manifestă o intoleranță cumplită față de „microbii” păcatului, dar o simpatie și o bunăvoință plină de iubire față de „bolnavii” spirituali.

În marele context etic al vieții creștine, conferențiarul ne introduce în lumea puterii care derivă din autoritatea celui chemat să înalte slava lui Dumnezeu. Ceea ce este uimitor e faptul că Creatorul dorește să-și împărtășească puterea cu ființele umane, riscând prin acordarea încrederii Lui celor care se expun în mod deschis ispitei de a capitaliza puterea pentru propriile lor interese. Puterea pe care Dumnezeu o dă, prin delegare, omului

are ca scop împlinirea mandatului Lui, în vederea noii creații prin Duhul Sfânt. Marea Trimitere, din Matei 28,18-20, cheamă ucenicii să se conecteze la „toată puterea” care l-a fost dată Mântuitorului în cer și pe pământ, pentru aducerea la viață a acelora care înseamnă „mucul care fumegă” și „trestia frântă”.

Puterea care vine din conducere și care este adjudecată pentru a se fundamenta o imagine de sine, de sorginte egoistă, duce nu numai la prăbușirea celui care abuzează de această putere, dar, prin influența lui, atinge destinele multor oameni, direcționând cu insuficiența caracterului lui inimile ce se lasă manipulate. Pentru a nu ne identifica prea mult cu puterea care derivă din funcția de conducere și pentru a nu cădea în capcana dependenței de putere, Mica 6,8 ne aduce adevărata forță a vieții prin smerenie și continuă confruntare cu măreția puterii lui Dumnezeu. Ispita omnipotenței și a omniscienței, a importanței prin preocupări excesive din câmpul „lucrării” Domnului, va fi întâmpinată și controlată riguros de această raportare zilnică la

neprihănirea Celui care S-a umilit pentru a ne înălța.

Sexualitatea și căsnicia liderului spiritual vin în discuție pe fondul unei virtuale vulnerabilități, iscate de aceeași putere greșit folosită. Motive de dezechilibru moral pot fi găsite în timpul de slabă calitate, cheltuit în familie, în epuizarea dată de munca neechilibrată și neponderată, în deschiderea față de alte persoane de sex opus, cu toate frustrările și nevoile noastre, în tendința spre imoral, colectat din imagini și scris, din lipsa de devoțiune personală, constantă, și din ideea că hirotonirea asigură protecție față de orice păcat.

În final, în ultima zi, conferențiarul scrutează subiectul „Legalism și ascultare”, căutând să ne convingă de existența celor trei tipuri de legalism: legalism pe merite puternice (când țin Legea ca să obțin mântuirea), legalism pe merite slabe (nu merit mântuirea – sunt mântuit prin har – merit harul pe baza unei vrednicii personale) și legalismul formal sau ceremonial, care consideră conformarea la ceremonii ca o contravaloare pentru mântuire.

Reacțiile la legalismul afișat, spune Miroslav, sunt două: antinomianismul, care susține că legea morală nu are caracter normativ în viață și umanismul, care

amendează orice ascultare și supunere în fața voinței lui Dumnezeu, ca fiind un gest de imaturitate.

Ioan 4,34, în care Isus spune că „mâncarea mea este să fac voia Celui ce M-a trimis”, pune în evidență conformarea din dragoste, pentru a exprima natura vieții și nu o obligație în fața unei negocieri.

Miroslav Kiš, prin harul special din cuvintele pline de substanță, a fost ca o ploaie insistentă la rădăcina vieții, după ce a convins de existența unei secete spirituale, care trebuie alungată prin revărsarea vieții de Sus.

Cindy Tutsch, prin vocea caldă și însorită, strigă către tinerii bisericii, conștientizând nevoia de a vedea realitatea timpului pe care îl trăim, nevoia de relevanță, de relație și încredere, de consacrare, comuniune și diversitate, de autenticitate și de a nu bloca absolutul moral în viață, de a avea viziune, plan și implementare, angajament în justiția socială și în comunicarea mesajului Crucii. Tinerii care descoperă personalitatea și funcționalitatea Duhului Sfânt vor predica mesajul biblic prin viața lor în toate circumstanțele importante sau mai puțin importante ale vieții, și

În timpul conferinței, Miroslav Kiš (stânga) și Valentin Rusu, traducător

În timpul conferinței, Cindy Tutsch (stânga) și Cristian Modan, traducător

prin desfășurarea Cuvântului, prin unirea celor două izvoare, a afectivului și a rațiunii credinței. Cindy ne caută în constelația scrierilor profetice ale lui Ellen White câte o carte pentru fiecare nevoie spirituală, ce trebuie afirmată.

Prezența ei ne-a vorbit de o ploaie vioaie a darurilor care se cer revărsate în puterea tinereții.

De la meditație la experiență

Cel care ne-a confruntat cu cazuistica alegerilor morale la limită a fost Ron du Preez.

„Care este suportul biblic când ne confruntăm cu aspecte dificile?” ne întreabă el. „Cum putem să ascultăm de Dumnezeu când suntem în fața deciziilor morale?” Răspunsul ne cheamă pe un singur drum: trebuie să luăm în considerare caracterul neprihănit al lui Dumnezeu, viața fără pată a Domnului Hristos. Noi nu vom fi puși niciodată în situația de a fi forțați să alegem răul. Deciziile morale nu trebuiesc luate de teama viitorului. Adevărații creștini nu vor cântări consecințele atunci când sunt în fața alegerilor morale și nu vor negocia cu conștiința în vederea încasării unor consecințe neplăcute cât mai mici, ci vor lăsa rezultatele în mâna lui Dumnezeu. Virtutea este

mai mare ca puterea pe care încercăm să ne-o procurăm în varianta de compromis a societății în care trăim.

O altă abordare s-a referit la ce să faci când Biblia nu spune nimic cu privire la anumite subiecte morale. O ploaie de tip sud-african a trecut peste ținuturile cunoașterii noastre, aducând la existență noi plante ale înțelegerii noastre sau ridicându-le pe cele nedevelopate.

Un conferențiar mai enigmatic, Michael Pearson, ca o burniță de toamnă insistentă, aplecat spre o analiză minuțioasă, ne deschide patru tablouri biblice, pentru a urmări învățăturile morale, pe care Mântuitorul le-a lăsat la fiecare gest al vieții Lui printre oameni.

Prima istorisire biblică, în care Isus atacă în mod categoric concepția cu privire la ce este curat și necurat în relațiile dintre oameni, este luată din Matei 15,21-28. Femeia canaaneancă. De ce se simte bine Isus cu cei de la marginea societății? El găsește o integritate morală în oamenii cei mai nepromițători, necurați în ochii altora. Ucenicii credeau că această femeie le era inferioară, iar fariseii care credeau că au un sânge sfânt, nu-și imaginau că

ar trebui să negocieze vreo concesiune în favoarea acestor resturi ale societății. Pericolul de a avea o atitudine superioară față de neadvențiști, că am avea un cod genetic incompatibil cu al lor, e pericolul de a cantona sectarismul. Isus nu poate fi deturnat de nici o biserică pentru a fi înlănțuit în demersul strâmt al teologiei noastre proprii. Ascultând vocile din afară, de la margine, vom fi uimiți să descoperim transparențe de suflet, de o curăție ce ne va face de rușine motivațiile noastre expuse cu diplomatie, în timp ce le ascundem cu dibăcie pe cele reale. Inima eticii creștine este să-i ascultăm pe cei dezavantajați în mintea noastră și să frângem pâinea noastră cu ei și pentru ei.

A doua imagine biblică o găsim în Luca 7,36-50. Despre femeia păcătoasă, care a vărsat mirul de nard pe picioarele lui Isus. Un gest la limita scandalului din punct de vedere al organizației. S-a consemnat risipă, gesturi îndoielnice ale femeii (i-a sărutat picioarele îndelung) și... proveniență dubioasă a mirului. Posibil să fi fost cumpărat cu bani de pe prostituție. Cum poate Isus, recunoscut pentru reputația lui

Secvență din timpul conferințelor biblice – Capela Cernica

morală ireproșabilă, să îngăduie o astfel de scenă, pe care, mai mult, o încurajează?

Isus nu e preocupat de reputația Sa, ca să Se îndepărteze de femeie, spune conferențiarul. El își îngăduie să fie vulnerabil. În timp ce femeia avea o sensibilitate morală deosebită, Simon avea o înțelegere slabă cu privire la cine era El. Isus îi spune o povestire cu putere morală, dar nu-l înfruntă direct ca să-l facă de rușine. El l-a ajutat pe Simon să-și facă propria lui judecată morală. Isus îi dă ocazie femeii să se elibereze de trecutul ei și pornește de la tot ce e mai bun în ea. Simon, de la tot ce e mai rău în ea. Când, în adâncul sufletului tău, simți că ești iertat, iubești cu adevărat, comentează Pearson. Iar, dacă iubești profund, atunci, în adâncul sufletului tău, vei ști că ești iertat.

În continuarea pasajelor cu mare forță morală, este ales cel din Matei 17 cu privire la schimbarea la față. Ideea este ca, în timp ce noi ne schimbăm viața, după strălucirea Mântuitorului, să facem să fim recunoscuți mai departe pentru a continua relațiile și dialogul. În mare parte, religia este dominată de frică și de vinovăție. În adâncul lor, oamenii nu sunt siguri că sunt iubiți, de unde și faptul că invidia, ura, mândria, bârfa își au sursa în această concepție. Descoperirea lui Dumnezeu pe munte trebuie continuată în situațiile mai puțin strălucite, jos.

Etica despre înviere a fost ultima imagine biblică. Ioan 11 și, natural, învierea lui Lazăr. Câteodată, slava lui Dumnezeu implică suferință. („Mă bucur că n-am fost acolo”, zice Isus). Învierea este un proces dureros și mirositor (cadavre și schelete). Învierea nu e glorioasă, gândindu-ne la cea spirituală. Învierea este un

În timpul conferinței, Michael Pearson (stânga) și Adrian Bocăneanu, traducător

proces treptat, imaginându-ne dezlegarea celui ce a fost mort. Ca și co-agenți ai învierii, noi trebuie să îndepărtăm fâșiile trecutului plin de tenebre și să nu ne pese de mirosul urât.

Practică pastorală

Ca o ploaie torențială de vară, James Cress, secretarul Asociației Pastorale de la Conferința Generală, ne surprinde prin idei practice, unele aplicabile și la noi, dar care vin să dea scânteie altor sugestii viabile, privind atragerea la adevăr a celor reticenți la creștinism. După ce face o imagine a ciclului de viață a unei biserici locale, de la naștere până la moarte, ne dă și sugestii cum să nu se ajungă la această stare din urmă. Apoi, ne-a prezentat cum să găsim soluții pentru a se depăși bariera culturală și bariera credinței de către cei pe care dorim să-i avem în biserică. Serviciile de consacrare pentru copii, la care

părinții îi invită pe vecini și pe cunoscuți neadvenști, sunt o ocazie de cunoaștere și de proiecție în mintea lor a ceea ce înseamnă Biserica Adventistă și păstoria. Ocaziile de logodnă pot consuma în biserică un spațiu mai larg, cu un bogat număr de invitați. Putem crea și alte ocazii în vederea depășirii prejudecăților celor care, odată veniți, află în ce constă credința, ritualul și creștinismul plin de viață al celor care alcătuiesc biserica.

Nu de puțin interes a fost subiectul despre ținte, arătând că, dacă nu avem o evaluare a standardelor propuse, nu atingem țintele. Trebuie să avem standarde de realizat, ca: spiritualitate, mai mulți bani, mai mulți membri. Standardul performant este un minimum pe care trebuie să-l realizăm, ca să

ajungem ținta. Și, când standardele sunt scrise, ele ne ...urmăresc continuu și strigă la noi pentru consecvență și putere de sus.

Într-o concluzie neterminată, pentru a fi continuată de oricine, putem spune că etica pastorală este bunul de preț al fiecărui membru al bisericii care, printr-o trăire asemenea lui Isus, nu doar capitalizează valorile vieții în vederea unui caracter sfânt, ci devine o influență formativă, în luminarea vieților din întuneric. O viață morală ne cheamă să-i ajutăm pe oameni să găsească o nouă existență. Etica se ocupă de ceea ce am fost și suntem, înainte de ce am făcut și facem. Într-o ultimă exprimare, nu comportamentul etic, în sine, este scopul, ci ceea ce determină el în atingere cu alți oameni. Și, în final, ca Dumnezeu să fie slăvit!

Tinerii și Spiritul profetic

Cindy Tutsch, director Asociaț la Fundația White (White Estate), este cunoscută tinerilor din țara noastră ca autoare a cărții „Chemați să fim diferiți”, publicată chiar anul acesta. Ne-am bucurat să primim și vizita sa în această vară – timp în care sora Tutsch a participat la Convenția liderilor de Tineret din Conferința Banat, după care a predat, în cadrul Convenției Biblice, seminarul „Cum să facem ca scrierile lui Ellen White să fie atractive pentru Generația Post-Modernă.”

Cristian Modan, directorul Departamentului Tineret al Uniunii, i-a adresat câteva întrebări:

C.M.: Am observat că tot mai puțini tineri citesc cărțile scrise de Ellen White. Cum înțelegi dumneavoastră situația actuală și motivele care au condus la aceasta?

C. T.: Sunt mai multe motive pentru care a scăzut numărul tinerilor care o citesc pe Ellen White. Unul dintre ele constă în faptul că această generație citește în general – orice material – mai puțin decât obișnuiau să citească generațiile imediat anterioare. Un alt motiv este limbajul. Manuscrisele originale sunt scrise, desigur, în stilul secolului al XIX-lea, ceea ce înseamnă că frazele sunt mai lungi decât scriem noi în prezent. Iar Ellen White a folosit multe cuvinte care erau obișnuite pe vremea aceea, dar care se folosesc mai puțin astăzi și, prin urmare, nu constituie o parte familiară a vocabularului generației mai tinere. Totuși, cel mai important motiv este, probabil acela că noi am devenit în mare parte creștini secularizați. Jocurile pe computer, Internet-ul, sportul, TV-ul, muzica, căutarea prestigiului trecător și consumerismul acaparează timpul multora dintre noi, făcându-ne mai puțin dispuși să-L căutăm pe Dumnezeu și voia Sa pentru noi.

C.M.: Ce a făcut Fundația White Estate pentru a-i ajuta pe tineri să redescopere comorile Spiritului Profetiei?

C. T.: Fundația White Estate speră să contracareze tendința spre secularism a tinerilor, prezentând-o pe Ellen White ca pe o persoană reală, o persoană care a trăit cu dorința fierbinte de a-L face cunoscut și a-L înălța pe Isus, și care și-a petrecut viața într-o lucrare plină de fapte de bunătate și grijă iubitoare.

Noi încercăm să-i familiarizăm din nou pe tineri cu istoria pionierilor noștri, care s-au sacrificat, și să-i ajutăm să înțeleagă natura inspirației, precum și relevanța ei pentru viața lor în prezent. Printre proiectele pe care ni le-am propus pentru a atinge aceste țeluri se include o casetă

video pentru tineri, care o prezintă pe Ellen White și lucrarea sa, cu mărturii ale unor tineri adulți care au fost binecuvântați spiritual, citindu-i scrierile, precum și o parafrază a soliilor sale despre subiecte ce prezintă un interes deosebit pentru tineri, parafrază intitulată *Chemați să fim diferiți*. (Suntem încântați că România a fost prima țară în care s-a tradus această carte.) Totodată, ne aflăm în etapa finală de pregătire a unui CD pentru copii, care conține o varietate de materiale prezentate atractiv, al căror scop este să constituie o introducere în istoria adventismului și în special în scrierile lui Ellen White.

Ne rugăm, de asemenea, ca Dumnezeu să trimită Duhul Său în inimile noastre, pentru a ne trezi și a ne face să ne conștientizăm nevoia de a fi călăuziți de El, acum când intrăm în perioada celor mai mari crize pe care le-a cunoscut vreodată această lume.

C.M.: Care sunt proiectele de viitor pentru tineri ale instituției dumneavoastră?

C. T.: Planurile noastre de viitor includ o pagină de web pentru tineri, o nouă casetă video, o programă cu privire la Ellen White și istoria adventismului, care să poată fi folosită de grupele de exploratori, ca și de bisericile adventiste locale, pentru a mări înțelegerea și aprecierea pentru moștenirea noastră spirituală.

Sunt încântată să văd că preocuparea principală a Departamentului Tineret din România este evanghelizarea și familiarizarea tinerilor români cu Biblia și cu scrierile Spiritului Profetic. Sunt foarte impresionată de programele dezvoltate de Cristian Modan și echipa sa de lideri de tineret. Dacă toate grupele de tineri adventiști din lume ar folosi principiile programelor de tineret din România, cât de curând ar putea veni Isus! Cât de curând ar putea veni sfârșitul – sfârșitul suferinței, al durerii și păcatului – și, împreună, L-am putea vedea pe Isus!

Cina Domnului

Teofil Brânzan

Ca un simbol continuu atât al Darului divin, cât și al primirii lui de către oameni, Cina Domnului constituie, prin însemnătatea ei, serviciul divin cu cea mai bogată semnificație spirituală. Memorialul marelui sacrificiu dovedește condescendența Dumnezeului Creator și este menit nu pentru a fi o comemorare sentimentală, ci pentru ca închinătorii participanți să devină beneficiarii unei curățiri mai înalte. Este ilustrarea răspunsului lui Dumnezeu la cea mai mare problemă a omenirii – problema păcatului. Prin comuniunea iertării și demonstrația iubirii lui Hristos între credincioși, ea trebuie și poate deveni un moment de părtășie sfântă și în același timp o anticipare a bucuriei și a slavei viitoare. Cele întâmplate în camera de sus, la Cina cea de taină, ne descoperă faptul că sărbătoarea aceasta este singurul act comemorativ, recomandat de Isus, care trebuie să aibă loc cu regularitate, iar dacă dorim să avem parte de beneficiile ei, Cina Domnului trebuie să fie însușită individual.

Seara zilei de 25 iunie – pentru pastorii prezenți la Conferința Biblică – a însemnat o experiență unică și inedită a închinării, un moment impresionant de părtășie colectivă și în același timp o pregustare deosebită a marii sărbători cerești a „nunții Mielului”. Faptul că pastorii din uniunile ceho-slovacă, bulgară și română, împreună cu profesori de la prestigioase instituții adventiste, alături de reprezentanți de seamă ai Diviziunii Euro-Africa, s-au unit în închinare și adorație înaintea Mântuitorului, a făcut din seara acelei zile o culme a bucuriei, a împlinirii și a slujirii pline de dragoste. Această mare și impresionantă ceremonie ne-a îndreptat gândurile către infinita dragoste a lui Dumnezeu, manifestată

prin implicarea directă și slujirea voluntară a lui Hristos față de fiecare dintre noi, pământenii.

Președintele diviziunii, fr. Ulrich Frikart, pe de o parte marcat de importanța evenimentului și de însemnătatea lui, iar pe de altă parte înțelegând responsabilitatea misiunii sale, a citat din Evanghelia lui Ioan 13,1 comportamentul plin de dragoste al lui Hristos: „Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt”. Textul biblic ne descoperă faptul că „ceasul suprem” al Domnului Isus Hristos a fost un moment al iubirii, al iubirii până la sfârșit. Apostolul Ioan, prin scrierile sale, ne dovedește că există o iubire ale cărei izvoare nu sunt niște idei omenști, ci sunt planul sau proiectul lui Dumnezeu pentru ființele create de El. Acel proiect urma să se desăvârșească în seara în care Hristos avea să frângă pâinea și să se împărtășească din vin împreună cu ucenicii, acel proiect de iubire avea să fie dus până la capăt pentru ai Săi.

Prin dăruirea de sine, ilustrată în simbolurile sfinte, prin actele voluntare de iubire necondiționată și totală, care au precedat și apoi au urmat Cina Domnului, Isus dovedea că Sfânta Cină nu este doar o teorie frumoasă, ci și o evanghelie practică. Ucenicul Ioan a înțeles atât de bine lucrul acesta, încât, în prima lui epistolă, 1 Ioan, la cap. 3, ne scrie mai întâi despre dragostea pe care ne-a arătat-o Tatăl, iar apoi ne vorbește despre răspunsul nostru la planul de mântuire, la proiectul lui Dumnezeu.

În prezentarea sa, fr. Frikart cita din epistola lui Ioan și ne amintea că, datorită nașterii din nou, putem avea răspunsul la cea mai apăsătoare problemă – problema păcatului.

„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește” (1 Ioan 3,9). Potrivit cu înțelegerea apostolului, acesta este răspunsul dragostei, este iubirea în esența ei. Păcatul ne condamnă la moarte, dar, prin nașterea din nou, trecem din moarte la viață, și semnul acestei treceri este că „iubim pe frați”. Declarația Scripturii este categorică: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați” (v.14 p.p). Acceptând sacrificiul lui Isus pentru păcatul nostru, vom putea dovedi că am trecut din moarte la viață numai prin manifestarea capacității noastre de a iubi. Acesta este singurul și adevăratul criteriu.

Partea cea mai gravă a textului citat este că „cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte” (v.14.p.d). Afirmția aceasta ne ajută să înțelegem că este extrem de important să cunoaștem adevărul, dar nu este suficient. Esențial este să trecem de la moarte la viață. Prin răspunsul nostru la invitația lui Hristos de a participa la Cina Lui, prin primirea simbolurilor sfinte, noi ne putem însuși personal viața Mântuitorului nostru. Putem trece de la moarte la viață cu o singură condiție: ... Să ne iubim unii pe alții.

Acesta este planul cel veșnic al lui Dumnezeu. Hristos a împlinit acest plan, L-a dovedit printre noi, iar iubirea Sa ne-a fost comunicată pentru a o împărtăși cu semenii noștri. Să-L iubim atât de mult pe El, încât să putem vorbi și altora despre iubirea Lui. Președintele diviziunii noastre spunea cu ocazia Cinei Domnului: „Să declanșăm între noi, să declanșăm în bisericele noastre o epidemie a iubirii, a iubirii divine. Acesta este semnul că am trecut de la moarte la viață. Să ne bucurăm de o viață plină, de o viață care crește în El. Și să dorim ca acest semn vizibil, concret, să se reverse în capacitatea pe care Dumnezeu ne-a oferit-o, de a ne iubi unii pe alții”.

*Teofil Brânzan,
este pastor în Conferința Banat*

În căutarea celor 7000

Motto: „Dar voi lăsa în Israel șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, și a căror gură nu l-au sărutat.” (Împărați 19,18)

Valeriu Petrescu,
directorul Departamentului
Școala de Sabat / Lucrarea
Personală, Uniunea Română

Istoria lui Ilie este una dintre cele mai fascinante relatări ale Bibliei. Mici și mari, suntem atrași de Ilie cel eroic de pe muntele Carmel. Ni se pare că atitudinea lui acolo este cea mai reprezentativă pentru un slujitor al lui Dumnezeu. Care dintre băieții cărora li s-a citit în copilărie povestea lui Ilie nu și-a dorit să devină și el un mare conducător care, plin de eroism, să stea în fața împăratului și a preoților idolatri și la al cărui cuvânt să cadă foc din cer. Este foarte tentantă postura aceasta eroică.

Mă gândesc uneori că, deși am crescut, păstrăm în noi visele copilăriei. În orice caz, visul de a fi Ilie este unul dintre cele mai persistente. Iar cei care sunt tentați să-l viseze cel mai des suntem noi, pastorii. De altfel, cred că uneori și comunitățile așteaptă de la pastorii lor fapte la fel de eroice ca ale lui Ilie.

Nu mi-am propus să vorbesc aici despre Ilie, ci despre cu totul altceva. Sindromul eroismului omului lui Dumnezeu este destul de răspândit și uneori ne marchează în mod inconștient. Societatea modernă, cea europeană cel puțin, este tributară

mitului eroului, acel personaj care, cu puteri magice, rezolvă într-o clipă ceea ce nimeni, niciodată, n-a reușit. Iar povara eroului este că lui întotdeauna i se cere să înfăptuiască minuni. Iar influența miturilor se regăsește și în viața bisericii, căci biserica este condiționată de tiparele de gândire ale societății.

În mijlocul comunităților noastre, există o mulțime neștiută de frați și de surori care sunt pregătiți să lucreze pentru îndeplinirea planului lui Dumnezeu, de salvare a omenirii.

Așa se face că membrii așteaptă de la pastor minuni, iar pastorul are un simțământ de neîmplinire, pentru că nu le înfăptuiește. Este adevărat că uneori nici nu se gândește să facă minuni, fiind prea ocupat cu lucruri de tot prozaice, dar undeva, în subconștient, tentația Carmelului zace pe jumătate adormită. Și, pentru că nu poate face minuni, dorește să facă

măcar ce se poate face, adică ... tot.

Pastorul trebuie să predice, este evident, de aceea se mai numește el și predicator. Pastorul trebuie să facă vizite, de aceea este el păstor. Pastorul trebuie să cânte, să dirijeze corul și să cânte la orgă, de aceea este el conducător. Pastorul trebuie să conducă ora instructorilor, de aceea este el

învățător. Pastorul trebuie să conducă activitățile de tineret, de aceea este el un fel de părinte. Pastorul trebuie să proiecteze și să conducă construcția bisericii, de aceea este el ctitor. Pastorul trebuie să-i sfătuiască și să-i împace pe cei ce stau să-și destrame căminul, de aceea este el dregător de spărturi. Pastorul trebuie să fie cel mai bun colportor, cel mai bun lucrător în penitenciare, cel mai priceput profesor pentru Sola Scriptura, cel mai iscusit om de relații publice, cel mai bun profesor, da, uitam să spun despre necesitatea de a fi cel mai bun medic.

Aproape că am obosit scriind paragraful anterior. Mă uit cât de

amenințător de masiv este și cât de plin de trebuie. Și apoi cuvântul acesta care revine obsesiv: pastorul, pastorul, pastorul... Eu cred că multe dintre cele menționate mai sus ar trebui îndeplinite de fiecare dintre noi, stimați colegi pastori.

Îndeplinite cu umilință, cu dragoste și cu dăruire. Dar este evident că, niciodată, nimeni

nu va putea să facă singur toate aceste lucruri și încă deodată. Și mă întreb dacă ar fi bine să le poată face.

O, desigur, Carmelul este spectaculos. Acolo stai în fața ochilor tuturor și faci... minuni. Dar Carmelul este doar un moment nu o permanență. Apoi, vine descurajarea. Ai fugit în peștera ta, pe Horebul tău și stai acolo cuprins de disperare. Ai rămas singur... și unii caută să-ți ia și viața! Ce e de făcut? Cu siguranță trebuie să ieși și să stai înaintea Domnului. Atunci vei auzi cu siguranță și trimiterea și asigurarea că nu ești singur, că mai sunt 7000 pe

care Dumnezeu îi vrea pregătiți pentru lucrare.

Cei 7000 ... care nu se văd

Unde sunt astăzi cei 7000? Cu siguranță acolo unde erau și pe vremea lui Ilie, adică în Israel. În mijlocul comunităților noastre, există o mulțime neștiută de frați și de surori care sunt pregătiți să lucreze pentru îndeplinirea planului lui Dumnezeu, de salvare a omenirii. Sunt de toate vârstele, de diverse niveluri de pregătire, de mai mult sau de mai puțin timp în biserică. Dar toți au caracteristica celor 7000 de pe vremea lui Ilie „nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal” și sunt

animați de același zel ca și Ilie. Ei chiar sunt gata să contribuie la lucrarea lui Ilie, de a întoarce inimile părinților spre copii și ale copiilor spre părinții lor și ale tuturor spre Tatăl Ceresc.

De ce nu se văd acești 7000? Poate din cauza strălucirii focului de pe Carmel. Poate pentru că Ilie este ascuns în peșteră, descurajat. Poate pentru că Ilie crede că el este ... singurul care trebuie să poarte „războaiele Domnului”. Poate pentru că nici ei, cei 7000, nu știu că sunt atât de mulți...

Cu siguranță însă cei 7000 nu cred că și ei sunt ... profeti.

Cu siguranță că au uitat sau poate că nimeni nu le-a spus vreodată că: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (2 Petru 2,9). **O preoție împărătească...ca să vestiți!**

Aici cred că este cheia succesului bisericii, succes pe care îl așteptăm de atâta timp. Dacă lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se termine în această generație, ea nu va fi încheiată doar de...Ilie. Mai este nevoie și de cei 7000! Niciodată pastorii singuri nu vor putea face ceea ce poate face

întreaga biserică, instruită și condusă de pastorii săi. Dumnezeu va coborî din cer focul Duhului Sfânt atunci când pastori și membri ai bisericii se vor uni pentru a îndeplini ceea ce Dumnezeu așteaptă de atâta timp să fie făcut – „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de

mărturie tuturor neamurilor. **Atunci va veni sfârșitul**” (Matei 24,14).

Un milion de misionari

De un timp încoace, Conferința Generală, la inițiativa fratelui Jan Paulsen, a făcut un plan pentru găsirea celor 7000. Planul a fost numit **Go One Million**. Pentru limba română a fost aleasă varianta **Un Milion de Misionari**. Ideea este ca, până în 2005, cel puțin 10% din numărul membrilor bisericii să fie recrutați, instruiți și implicați activ în evanghelizare. Raportat la numărul membrilor bisericii, ar fi aproximativ

un milion de misionari. Dacă ne raportăm la numărul membrilor bisericii din România, ar fi aproximativ cei 7000 despre care am vorbit până acum.

Recrutarea lor, cel puțin în ceea ce privește România, este foarte simplă. Oamenii aceștia există. Ei nu se văd încă, pentru că, poate, nimeni nu le-a spus că și ei au de făcut o parte din lucrarea lui... Ilie. De fapt, dacă vom fi atenți, vom descoperi că aproape peste tot există acești oameni care lucrează fiecare după puterile lui: unii se numesc misionari laici, alții se numesc colportori, unii constituie echipele de la bibliotecile mobile, alții sunt voluntarii de la Sola Scriptura, unii lucrează în penitenciare ca voluntari SUP, alții pur și simplu discută cu vecinii lor sau studiază Biblia cu rudele lor. Alții cine știe ce lucruri interesante au născocit. Desigur, ei nu urcă niciodată pe Carmel și nu coboară foc din cer. Dar în ei arde un foc care nu-i lasă să stea degeaba.

Instruirea acestor 7000 este iarăși foarte simplă. De anul trecut, din septembrie, a fost lansat *Institutul Internațional de Slujire Creștină (IISC)*, care este pur și simplu un sistem de instruire a membrilor, la îndemâna oricărui pastor. Au fost tipărite manuale adaptate pentru posibilitățile oricărui membru doritor să se instruiască pentru lucrare. *Institutul Internațional de Slujire Creștină (IISC)* oferă instruire în 6 domenii:

- **educație religioasă pentru adulți** (adică despre cum să prezinti studii biblice, atât la Școala de Sabat, cât și alte studii biblice)

- **evangelizare personală** (cum să faci vizite, cum să prezinti un seminar, cum să-i ajuți pe oameni să ia decizii, cum să înființezi o grupă și cum să lucrezi în mod specific cu oameni de alte religii sau orientări filozofice)

- **evangelizare publică**

- **educație religioasă pentru copii**

- **educație religioasă pentru tineri**

- **conducere în biserica locală**

(de fapt, cum să faci ca biserica ta să...facă pui)

Acum, în luna septembrie 2002, manualele pentru domeniul **evangelizării personale** sunt gata și se află în mâinile... lui Ilie. Fiecare pastor primește aceste manuale pentru a le pune la dispoziția celor... 7000. Anul următor, vor fi pregătite alte domenii, în așa fel încât fiecare să-și găsească locul potrivit în lucrarea lui Dumnezeu.

Implicarea activă în lucrarea de evangelizare a acestor membri

Dacă lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se termine în această generație, ea nu va fi încheiată doar de...Ilie. Mai este nevoie și de cei 7000!

instruiți și doritori să lucreze revine lui... Ilie. Poate fi folosit chiar modelul original: „Ilie a plecat de acolo, și a găsit pe Elisei, fiul lui Șafat, arând [...] Ilie s-a apropiat de el, și și-a aruncat mantaua peste el” (1 Împărați 19,19). Poate că greutatea mantiei aruncată de pe umerii lui... Ilie îl va despovăra puțin pe acesta și îl va onora pe... Elisei și pe toți ceilalți 7000! Și poate și niște școli ale profeților (citește... cursuri ale IISC) ar face minuni!

7000 sau ...o mare gloată

Pe vremea lui Ilie erau 7000. Astăzi, Biserica Adventistă vorbește despre... un milion. De fapt, cifra

exactă este necunoscută. Ceea ce vrea Dumnezeu să vadă este... o mare gloată: „După aceea, m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: 'Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!’” (Apocalipsa 7,10).

Cred din toată inima că Dumnezeu are un plan minunat pentru biserica Sa. Cred că, dacă va fi nevoie, El va cobori iarăși foc din cer ca pe Carmel. Dar nu cred că Dumnezeu Își va încheia lucrarea doar pe Carmel sau... în luminile rampei. Modul cum Se prezintă acest Dumnezeu Atotputernic descurajatului și... aparent solitarului Ilie mă face să cred că mai degrabă el își va încheia lucrarea printr-un... „susur blând și subțire”, acel susur blând al Duhului lui Dumnezeu care, prin glasul miilor și milioanele de membri ai bisericii, va rosti în urechile oamenilor care nu cunosc mântuirea vestea bună a salvării.

De aceea este nevoie de toți cei 7000 care astăzi nu se văd, dar există. De aceea este nevoie ca Ilie să coboare de pe Carmel și să-și arunce mantia peste cât mai mulți... Elisei. De aceea este nevoie de cât mai multe școli ale profeților, adică una în fiecare comunitate. Eu nu cred că programele rezolvă situațiile. Nu cred că vreun plan este... panaceu. Dar cred din toată inima că Dumnezeu a ales să lucreze prin oameni, prin acei oameni pe care obișnuim să-i numim... laici când, de fapt, ei sunt... preoți și încă o preoție împărătească.

În gloata aceea care nu poate fi numărată, trebuie să se regăsească și Ilie, și cei 7000 și tu, și eu.

O luptă în care nu există loc de renunțare

Beatrice Lospa

Magnific este Dumnezeu!! Plin de putere, de dragoste și atât de dornic să Se lase găsit și observat de noi, oamenii. Oh, dacă am avea privirea în permanență ațintită asupra Lui, căderile credinței noastre ar deveni amintiri asupra cărora nu ne-ar plăcea să stăruim prea mult.

Viața merge mai departe, dar știm că nu oricum, ci sub protecția lui Dumnezeu, chiar dacă standardul neprihănirii rămâne pentru cei mai mulți dintre noi greu de atins. Există însă o lecție prețioasă, pe care mai devreme sau mai târziu o învățăm atât de bine: **în luptă nu există renunțare!** De ce? Pentru că ceea ce ne motivează, ceea ce dă aripi

credinței noastre în esență nu este peren, supus vremurilor și împrejurărilor. Este din veșnicie pentru veșnicie și acesta constituie adevărul suprem și suficient pentru o viață care merită trăită la cele mai înalte cote ale iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele nostru.

Echipa Institutului Național de Studii Biblice prin Corespondență „Sola Scriptura” încearcă să învețe această lecție a iubirii, a dăruirii, a renunțării de sine, dar și a nerenunțării la misiunea ce i-a fost încredințată de Cel care așteaptă în replică răspunsul: „Doamne, iată-ne, trimite-ne!” În numărul prezent al Curierului Adventist, vă prezentăm rezultatele primelor opt luni de

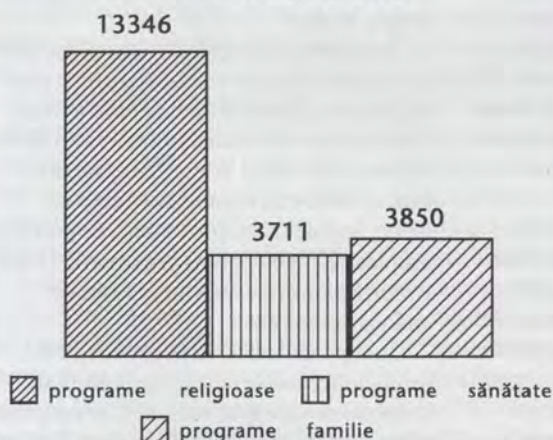
activitate „Sola Scriptura” pe plan național.

Toate aceste rezultate ar fi fost imposibil de obținut fără intervenția specială a lui Dumnezeu, dar și a tuturor membrilor bisericii noastre, care au crezut și au făcut din „Sola Scriptura” o misiune personală. Vă mulțumim și vă încurajăm să oferiți pe tot parcursul anului, prietenilor, rudelor, vecinilor dumneavoastră **cuponul de înscriere** la Institutul Național de Studii Biblice prin Corespondență (I.N.S.B.C.) „Sola Scriptura” sau, cum ne place să spunem, pașaportul cu viză permanentă pentru „Împărăția cerurilor”.

Beatrice Lospa este directorul I.N.S.B.C. „Sola Scriptura”

Evidența solicitării studiilor Institutului „Sola Scriptura”

Total cursanți: 20.907

Oferta Institutului Național de studii biblice prin corespondență „Sola Scriptura”

Studii biblice scurte (3 - 6 luni)

- ☐ Fericirile
- ☐ Parabolele Domnului Hristos

Studii biblice aprofundate (2 ani)

- ☐ Citirea Bibliei – primul an
- ☐ Cărțile profetice și marile teme ale Bibliei – al doilea an

Studii biblice speciale (2 ani)

- ☐ Biblia pe casete audio

Studii de educație (3 - 6 luni)

- ☐ Secretele biblice ale sănătății
- ☐ Când dragostea se întoarce acasă – un program pentru familia ta

„Ce s-a întâmplat la o înmormântare?”

În anul 1858, în timpul călătoriei spre Ohio, James și Ellen White au întâlnit un grup de noi păzitori ai Sabatului, într-o mică localitate numită Lovetts Grove. Pe data de 14 martie, într-o după-amiază de duminică, avea loc, în școală, o ceremonie de înmormântare a unui tânăr binecunoscut în comunitate. Fratele White a fost invitat să predice. Când a terminat, sora White s-a ridicat pentru a spune câteva cuvinte de mângâiere. La un moment dat, s-a oprit din vorbire, iar ascultătorii au observat că expresia feței ei se schimbase. În loc să se uite la cei ce se așezau în fața ei, ea privea în gol, ca și când ar fi văzut ceva în depărtare.

Apoi, ei au auzit o voce puternică, melodioasă, strigând: „Slavă lui Dumnezeu!”

Din nou, aceleași cuvinte, la fel de melodioase ca mai înainte, totuși rostite mai încet și mai suav: „Slavă lui Dumnezeu!”. Și a treia oară, ca și când ar fi venit de la o oarecare distanță: „Slavă lui Dumnezeu!”

James White a luat cuvântul: „Soția mea este într-o viziune cerească”. O slăbiseră puterile, așa cum se întâmpla de obicei când era luată în viziune, și se apleca spre spate, fiind sprijinită de brațul soțului ei. Curând, se ridică și făcu un pas înainte, în timp ce un zâmbet radios îi lumina fața.

Oamenii, așezați în băncile școlii, priveau într-o liniște reverențioasă. Din când în când, prindeau câte un cuvânt, poate o frază, o exclamație sau o întrebare. În cameră se auzeau șoapte: „Ssst, trebuie să vorbește cu cineva!”

James White a spus: „Vorbește cu îngerul ei însoțitor. În aceste viziuni, îi sunt arătate lucruri pe care cei din jur nu le

pot vedea. Uneori, îi sunt date viziuni asupra unor lucruri care s-au întâmplat cu mult timp în urmă sau care se vor petrece în viitor. Câteodată, pare că este în ceruri, vorbind cu Isus și cu îngerii”.

În cameră domnea o liniște solemnă. Cineva șopti: „Cerul este aproape, foarte aproape!”

O altă persoană spuse încet: „Parcă am ascultat lângă poarta deschisă a cerului. O, dacă am putea să prindem măcar o frântură din slava care este acolo, și să auzim vocile îngerilor!”

„Oare la ce se uită acum?” șopti cineva. „Trebuie să fie ceva teribil! Priviți! Își frânge mâinile de parcă s-ar întâmpla un dezastru!”

Fratele White răspunse încet: „Probabil privește scene de mare suferință”.

Cu răsuflarea aproape tăiată, toată lumea aștepta și privea. Oare ce îi putea cauza o asemenea durere? După o vreme, expresia aceea de angoasă, de neliniște, îi dispăru de pe față, și, în locul ei, se așternu o expresie plăcută.

„Cu siguranță că scena care i s-a înfățișat acum este una de bucurie”, spuse fratele White.

Întinericul se ridicase. Sicriul, așezat în partea din față a camerei, fusese uitat pentru un timp. Era deja târziu, după-amiază. Oamenii care priveau au văzut o schimbare venind peste Ellen White. Timp de două ore, cât fusese în viziune, nu respirase deloc, însă acum respira adânc, de parcă își umplea plămânii pentru prima dată. După o scurtă pauză, a urmat altă respirație adâncă, apoi o alta.

Începu să îi observe pe oamenii din jurul ei. Aceștia se apropiaseră de ea și întrebau ce văzuse în viziune. Dar ea spuse că nu dorește să vorbească, nu încă. Era un moment solemn.

Sicriul a fost a fost purtat în cimitir, iar rudele și prietenii apropiați au plecat să participe și la acea parte a serviciului. Câțiva oameni au rămas, sperând ca sora White le va spune ce a văzut în viziune. Ea descrie câteva scene care tocmai îi fuseseră arătate, iar ei ascultau cu foarte multă atenție. Ceea ce i s-a arătat în acea ocazie este ceea ce noi numim astăzi viziunea despre marea luptă.

Joi, în timp ce soții White călătoreau din Ohio spre Michigan, sora White i-a spus soțului ei mai multe despre ceea ce îi fusese prezentat, adăugând: „Trebuie să scriu această viziune”.

„Și o vom tipări într-o cărticică”, adăugă soțul.

La Jackson, Michigan, s-au oprit ca să îi viziteze pe vechii lor prieteni, fratele și sora Dan Palmer. James îl însoți pe domnul Palmer să arunce o privire în jurul grădinii, în timp ce cele două femei discutau. Deodată, în mijlocul unei propoziții, sora White simți o senzație ciudată în gură. Limba ei părea grea și încurcată. Nu putea pronunța cuvintele pe care încerca să le rostească. O paralizie îi cuprinsese capul și partea dreaptă, și nu mai știu nimic, până când îi auzi pe cei doi bărbați rugându-se pentru ea. Privi în jur și încercă să se ridice, dar căzu înapoi, neajutorată.

„O lovitură! O lovitură puternică!” îi auzi pe cei doi bărbați spunând. Dar ei au continuat să se roage. După un timp, făcu un alt efort să se ridice. Cu ajutorul soțului ei, reuși să stea în picioare și să se miște puțin.

A doua zi, în ciuda invitației soților Palmer de a mai rămâne la ei până când sora White va fi mai bine, reuși, cu ajutorul soțului ei să străbătă drumul, dureros pentru ea, până la trăsura, și a fost ridicată și așezată în ea. În curând, James și Ellen se aflau în trenul care în două ore avea să-i ducă la Battle Creek. Pentru ceva vreme, după ce au ajuns acasă, nu putea să facă nici un pas singură, nici nu putea simți cea mai rece apă pe capul ei. Totuși, nu putea uita porunca îngerului de a scrie viziunea și de a o publica.

A cerut materiale pentru scris, în timp ce era încă parțial paralizată. Încercând din răputeri, reuși să scrie câteva fraze, și în prima zi completă o pagină. Nu era ușor, dar în fiecare zi realiza puțin mai mult decât în ziua precedentă. În momentul în care viziunea a fost pusă pe hârtie și tipărită, efectul loviturii dispăruse, și era din nou sănătoasă, ca mai înainte.

După ce a terminat de scris, dar înainte ca acea carte să fie tipărită, Dumnezeu i-a arătat lui Ellen White, într-o viziune, că lovitura pe care o suferise în Jackson, în casa soților Palmer, fusese încercarea lui Satana de a o omori. Satana nu voia ca ea să poată publica ce îi fusese arătat despre el.

Scenele din viziune au umplut 219 de pagini. Cartea prezenta începutul păcatului și al suferinței, întâi în ceruri, apoi în grădina Eden. Descoperea cum Isus Se oferise să moară în locul păcătoșilor. Erau arătate luptele duse de El aici, pe pământ, contra marelui său dușman, Satana, care în final a reușit să îi facă pe oamenii slabi să Îl atârne pe cruce.

Era descris interesul pe care îngerii și locuitorii lumilor necăzute în păcat îl arătau față de mărețul plan de salvare al lui Dumnezeu pentru oameni și uimirea întregului univers în fața dragostei nemăsurate a lui

Dumnezeu, prin faptul că a dat pe singurul Său Fiu, pentru a salva o rasă de rebeli. Ellen White prezenta bucuria lor când Hristos a înviat și S-a întors în cer, învingându-l pe Satana, biruind păcatul și moartea. Ea transpune pe hârtie întâmpinarea plină de bucurie cu care a fost primit Isus atunci când S-a întors în casa Tatălui Său, strigătele și laudele a milioane de îngeri.

Mai târziu, sora White a adăugat o scurtă istorie a poporului lui Dumnezeu, din momentul în care păcatul a intrat în lume până când acesta va fi eradicat pentru totdeauna. Această istorisire minunată, așa cum a scris-o mai pe larg în anii următori, a umplut patru cărți mari, care compun *Tragedia Veacurilor*. Aceste cărți au fost traduse și publicate în mai multe limbi și sunt citite de milioane de oameni. Ele explică multe din misterele legate de marea controversă din univers dintre Hristos și îngerii Săi cei sfinți, pe de o parte, și Satana și îngerii săi cei răi, pe de altă parte.

Adaptată după *Povești ale bunicii mele* de Ella M. Robinson, 1967, p.112-117. Parte din ea, tipărită în prima ediție a *Marii lupte*, numită *Daruri spirituale*, vol.1, este accesibilă Centrului de Carte Adventist.

Dorința invincibilă

Ce au în comun marii exploratori și marii creștini

Richard Rentfro,

este pastor pensionar și locuiește la Ellensburg, Washington.

Adventist Review, 25 iulie 2002

*Înaintăm cu
toată
hotărârea, cu
speranță și cu
credință în
făgăduințele lui
Dumnezeu, că
El face toate
lucrurile bine și
ne dorește
fericirea.*

Pe 8 iunie 1924, George Leigh Mallory și tovarășul său, Andrew „Sandy”^{*} Irvine, au dispărut în ceață aproape de vârful muntelui Everest și parcă au căzut de pe fața pământului. De atunci, sute de oameni au escaladat Everestul – bărbați, femei, experți, novici, chiar persoane fără însoțitori (unele fără rezerve de oxigen) – pe multe trasee. Dar, până acum câțiva ani, nimeni dintre ei nu a descoperit vreun semn despre Mallory și despre Irvine.

Povestea acestor alpiniști de demult continuă să-i fascineze pe oameni după mai bine de trei sferturi de secol. Mallory a ales să escaladeze fața de nord a Everestului, o faptă plină de curaj, care cerea un efort enorm și o putere de voință uriașă. În felul acesta, el și Irvine ar fi ajuns la o altitudine mai înaltă decât cea la care ajunseseră toți ceilalți oameni care urcaseră pe Everest înaintea lor. Ei nu au construit doar o tabără, la punctul de plecare, ci două până la șase tabere, la altitudini succesiv mai mari. Se spune că, atunci când un reporter de la New York Times l-a întrebat de ce dorește să escaladeze cel mai înalt munte de pe pământ, Mallory ar fi declarat: „Pentru că există”. Acest răspuns abil i se potrivește mai mult unui jurnalist ager de la New York decât lui Mallory.

Cu o altă ocazie, un ziar a publicat un răspuns mai caracteristic: „Dacă aș fi întrebat la ce folosește să escaladez sau să încerc să escaladez cel mai înalt vârf din lume, aș fi constrâns să răspund că nu folosește la nimic. Nu există nici un scop științific căruia să-i servească; este pur și simplu satisfacerea impulsului de realizare, dorința invincibilă, care bate întotdeauna în inima omului, de a vedea ce se află dincolo. După ce au fost cuceriti ambii poli, vârful puternic al Munților

Himalaia rămâne cea mai înaltă cucerire pe care o mai poate avea un explorator”.^{**}

După tot acest timp

În primăvara anului 1999, Jochen Hemmleb, Larry A. Johnson și Eric R. Simonson, împreună cu alpiniștii care îi însoțeau și cu ajutoarele lor, au pornit într-o expediție pe Muntele Everest, în cursul căreia a fost descoperit corpul lui George Mallory. Din 1924, rămășițele lui Mallory rămăseseră agățate de stâncile periculoase ale Everestului.

Alpiniștii din 1924 nu aveau o îmbrăcăminte etanșă și un echipament de oxigen care să-i scutească de neazuri, așa cum au cei care pornesc astăzi într-o experiență atât de riscantă. Unul dintre prietenii lui Mallory a spus de curând: „Eu mă îmbrac cu haine mai călduroase acum, doar ca să ies din casă, la Seattle”.

Deși nu putem fi absolut siguri că cei doi bărbați au ajuns pe vârful situat la înălțimea de 8.853 m, sus pe munte a fost descoperită o butelie goală de oxigen, iar pe corpul lui Mallory au fost găsite scrisori de la soția lui. Scopul lui Mallory fusese acela de a lăsa fotografia ei pe vârful muntelui și, pentru că fotografia nu a fost descoperită pe corpul lui, îmi place să cred că au reușit să ajungă acolo.

În timp ce studiam fotografiile cu trupul lui Mallory întins pe munte, am observat că mare parte din hainele lui fuseseră smulse sau sfâșiate în timpul căderii. Capul lui era cu fața îndreptată tot spre munte și el se prindea de stânci, arătând ca o statuie de marmură. Un picior îi fusese rupt deasupra cizmei.

În fotografii, scrisorile de la soția lui păreau ca și cum ar fi fost expediate ieri. Am fost fascinat să văd obiecte care îi aparținuseră lui Mallory: altimetru,

creioanele, foarfecele, un ac de siguranță, cutia de chibrituri (cu chibrituri care încă se puteau folosi), o conservă de carne, tabletele, o batistă cu monogramă, ochelarii de protecție, o mânășă de rezervă pentru mâna stângă, briceagul, ceasul de mână și o bucată de funie de alpinism – toate intacte.

Mulți alpinisti, care au urcat pe Everest, au murit în avalanșe, din cauza intemperiilor sau a lipsei de oxigen. Alții au renunțat, fiind epuizați, și s-au așezat jos, ca să moară, dar Mallory a căzut.

S-a crezut că așa ceva nu i se putea întâmpla lui Mallory – el părea nemuritor. Era cutezător, tânăr, un visător calculat și hotărât să-și atingă ținta. Dispariția lui și a lui Irvine a pus capăt acestei legende. Dar, cel puțin în Anglia, Mallory și Irvine continuă să fie personalități originale și foarte influente pentru tot ceea ce definește curajul.

Everestul l-a omorât pe Mallory în floarea tinereții sale, dar el a trecut examenul – indiferent dacă a ajuns pe vârf sau nu. El simbolizează un neînfricat deschizător de drumuri, un om al curajului. Dezamăgirile nu l-au putut opri.

Dar noi?

Când ajunge la vârsta de 80 de ani (așa cum am ajuns eu nu demult), un creștin privește înapoi și vede înfrângeri, bucurii și dureri. Mă gândesc la o dezamăgire cumplită, cum a fost pierderea soției mele, care a murit. O spun deschis, uneori m-am mâniat pe Dumnezeu și i-am invidiat pe cei care sunt căsătoriți de mai mult decât cei 53 de ani ai căsniciei noastre.

Dar aceste gânduri omenști au fost înlocuite cu speranța sigură că, deși se întâmplă astfel de lucruri, alergăm înainte cu stăruință, „spre țintă, pentru premiul înaltei chemări cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Fil. 3,14). Întăresc cu toată hotărârea, cu speranță și cu credință în făgăduințele lui Dumnezeu, că El face toate lucrurile bine și ne dorește fericirea. Suntem la fel ca mielușelul adăpostit în brațele iubitoare ale

Păstorului celui Bun.

Dumnezeu dorește ca noi toți să avem speranță în apropiata revenire a Domnului Hristos și să fim mângâiați.

În aceste zile din urmă, extraordinare și provocatoare, ne prindem de funia speranței și urcăm în viața noastră spirituală. Să nu ne prindem de ceea ce este negativ în viață și de lucrurile nefericite care ne ies în cale. Să privim spre viitorul fericit, când îi vom îmbrățișa pe cei dragi ai noștri, care vor fi nemuritori, plini de viață și de o bucurie care nu se va sfârși niciodată.

Diavolul îi omoară pe unii în tinerețe sau în pruncie, dar eu învăț lecția că, într-o zi, Dumnezeu ne va arăta cum a făcut El ca aceste tragedii să sfârșesc bine. La vârsta mea, astăzi ar putea fi ultima zi pe care o trăiesc, așa că vreau s-o trăiesc cu tot entuziasmul și cu toată bucuria, posibile.

Nu-mi place să aud oameni care vorbesc întruna despre lucruri negative – care spun ce este rău în legătură cu aceasta și bârfesc despre cealaltă. Bisericele noastre trebuie să fie sanctuare în care oamenii să poată găsi scăpare, pentru un timp, de durerea și de critica atât de excesive din societatea de astăzi. Sunt cuprins de emoție atunci când îi văd pe oameni la biserică, chiar dacă ei miros a tutun sau au corpul strâpuns în locuri neobișnuite. Orice om de pe stradă ar trebui să se simtă perfect acceptat și iubit într-o biserică adventistă de ziua a șaptea. Mă bucur să mă gândesc la ceea ce este bun cu privire la biserică și la toți cei din ea. Când aud cuvinte negative, care îi înjosesc pe alții, îmi spun în gând: *Treci peste asta!*

Cu siguranță că părintele îl tratează pe un copil de 2 ani așa cum ne tratează Dumnezeu pe noi, atunci când cădem și ne ridicăm iarăși. Dumnezeu este iubitor, bun și răbdător cu noi. El ne ajută să ne asemănăm mai mult cu El în fiecare

zi, în „escaladarea” noastră creștină. El privește la motivele noastre și știe dacă scopul nostru este acela de a-I fi pe plac, în timp ce urcăm pe funiile harului.

Indiferent dacă Mallory și Irvine au ajuns la vârf sau nu, ei tot au urcat mai sus decât urcase orice ființă omenească înaintea lor. Ajungerea la vârf nu era atât de importantă ca dorința lor de a urca.

Ceea ce contează la Dumnezeu este dorința invincibilă din inima creștinului. Mallory și Irvine au depus cel mai mare efort omenesc al lor pentru a escalada Everestul. Harul și puterea lui Dumnezeu ne împing tot mai sus. Chiar dacă nu ajungem până la vârf, vom primi totuși răsplata noastră sigură. Vom zbura!

* *Sandy*, cuvânt englezesc, înseamnă *nisipos* sau, în sens figurat, *nestatornic* (n. tr.).

** Jochen Hemmleb et. al., *Ghosts of Everest, The Search for Mallory and Irvine* (Mountaineers Books, 1999).

În centrul atenției

Fără îndoială că societatea românească, la începutul mileniului trei, oferă un peisaj al contrastelor: disperare și bucurie, pesimism negru și optimism strălucitor, teamă și eliberare, conservatorism pasiv și atitudini progresiste, visare și pragmatism etc. Trezirea din letargia comunistă a adus românilor o largă varietate de perspective: pentru unii români, ritmul schimbării este un coșmar, pentru alții este o adevărată provocare. Într-o astfel de conjunctură sofisticată, unii români încearcă să găsească soluții pentru supraviețuire, în timp ce alții caută cu disperare cheia succesului. Cuvintele lui Ellen G. White străpung și astăzi ceața care se ridică asupra acestei societăți fragmentate: „Cine vrea să schimbe lumea trebuie să o înțeleagă”.

Pentru o astfel de vreme, Dumnezeu oferă șansa bisericii noastre de a transmite un program de televiziune, zilnic, prin intermediul unui canal cu acoperire națională. Din luna iunie a.c., studioul de televiziune Hope Media difuzează în fiecare duminică, sub genericul „Viața la superlativ”, o emisiune săptămânală pe postul „Realitatea TV”. În prima parte a emisiunii, se prezintă o abordare practică a chestiunilor de stil de viață, sănătate și a unor aspecte spirituale ale vieții cotidiene. În cea de-a doua parte, au fost difuzate programele casei de producție „It is Written”, prezentate de pastorul Mark Finley.

Din 9 septembrie, la Realitatea TV, de luni până vineri la ora 16:10, va fi difuzată emisiunea „În centrul atenției”, produsă de studioul de televiziune Hope Media. Programul va aborda din perspectiva filozofiei adventiste chestiuni cu privire la stilul de viață, sănătate, educație și familie. Zilnic vor fi așezate „în centrul atenției” probleme reale ale societății românești, ale noastre ca indivizi, încercând să contribuim la îmbunătățirea vieții. Dacă omul este „în centrul atenției” preocupărilor lui Dumnezeu, vom încerca să descoperim care este sensul vieții pe care El o dorește și, în felul acesta, Creatorul să fie „în centrul atenției” noastre.

Rețeaua de televiziune a Conferinței Generale a înțeles să sprijine acest proiect complex. Astfel, studioul nostru de televiziune a fost integrat în rețeaua Adventist Television Network.

Concluzionând, am putea spune că Dumnezeu este generos cu noi și cu lucrarea Sa. Într-un astfel de moment, cu siguranță că nu ne dorește doar niște telespectatori fideli ai acestor programe, ci o parte esențială a acestei echipe. Cât de important este pentru noi să știm că suntem în centrul atenției lui Dumnezeu?

Mihai Gîdea, director Hope Media

Tineret

Între 22 și 28 iulie, Departamentul Tineret a organizat, la Sătic, o Tabără Națională de Specializări, la care au participat 200 de instructori de exploratori și companioni din întreaga țară. Recordul (mondial în opinia unui

reprezentant autorizat al Conferinței Generale) este reprezentat de numărul mare de specializări, seminarii și activități, și anume 104.

Dintre cele 80 de specializări, o parte au fost prezentate o singură dată, în timp ce multe altele au fost repetate, unele de peste 5 ori. În general, cursurile și activitățile au durat câte trei ore fiecare. Pentru o parte dintre ele, a fost nevoie de o zi întreagă. Excepționând un număr mic de specializări la care, prin natura lor, participanții au putut îndeplini toate cerințele în cursul taberei, la celelalte, aceștia urmează ca să studieze și să lucreze pentru a răspunde tuturor cerințelor. Cursurile au fost susținute de peste 40 de prezentatori, profesioniști sau amatori pasionați, atât dintre participanți, cât și dintre invitați, printre care 5 oaspeți din Statele Unite.

Cele mai căutate specializări au fost: Resuscitare cardio-pulmonară, Comportament creștin și îngrijire personală, Decorațiuni cu plante uscate, Ecologie, Legarea cărților, Călărie, Alpinism, Aeromodelism, Olărit, Desen și Pictură, Drumetie, Decorarea sticlei, Fluturi, Masaj, Racheto-modelism, Prim-ajutor, Tehnici de salvare montană, Creații cu pietre, Decorarea prăjiturilor, Plante medicinale, Stele, Orientare și multe altele. Majoritatea acestora fac parte dintre cele aproximativ 250 de specializări ale tinerilor adventiști, produse de Conferința Generală și adaptate pentru România. O parte însă au fost cu totul noi. Ele vor fi trimise la sediul central al bisericii pentru evaluare și eventuala adoptare.

Seminariile cele mai îndrăgite au fost: Sabat pentru tineri, Idei de proiecte misionare, Conducere, Colportaj, Curtenie creștină, Ușor sau greu cum e mai bine pentru creșterea mea?

Calitatea prezentărilor și atmosfera excelentă au făcut ca acest eveniment să devină unul de referință, așa cum arată și evaluările participanților. Mulți dintre acești au declarat că abia așteaptă să se înscrie la următoarea tabără de specializări.

Cristian Modan, director Tineret, Uniunea Română

Absolvirea cursului de Master

Un număr de 25 de conducători ai Bisericii Adventiste din mai multe țări au primit titlul academic MA degree in Leadership, la Newbold College, în duminica din 19 iunie 2002. Acest program (Master în știința conducerii) a fost oferit de Universitatea Andrews, USA, prin Newbold College, în colaborare cu Campus Adventist du Saleve, Collonges, France. Printre cei ce au absolvit acest curs, au fost și 8 frați din România:

fr. Adrian Bocăneanu, fr. Teodor Huțanu, fr. Ioan Câmpian-Tătar, fr. Ion Buciuman, fr. Valeriu Petrescu, fr. Lucian Cristescu, fr. Pavel Burlacu, fr. Robert Iosub. La festivitatea de absolvire a participat și fr. Jan Paulsen, Președintele Conferinței Generale.

Newbold College

Întâlnirea anuală a pastorilor pensionari din România

În zilele de 23-25 august 2002, a avut loc la Brașov-Stupini întâlnirea anuală a pastorilor pensionari ai Bisericii Adventiste din România.

Pastorii pensionari cu soților lor, și soțiile pastorilor decedați, generația slujitorilor lui Dumnezeu, care în perioada anilor 1994-1990 și până în prezent au slujit lui Dumnezeu și aproapelui lor, care și-au consacrat viața în slujba Evangheliei, au mulțumit cu recunoștință lui Dumnezeu pentru favoarea pe care au avut-o de a fi fost conlucrători cu El și împreună cu scumpul lor frați și surori din toate comunitățile bisericii noastre, în perioada cea mai grea, dar și cea mai plină de har, a regimului totalitar. Toți au mulțumit lui Dumnezeu și I s-au închinat cu smerenie, pentru că El i-a ajutat să păstreze

unitatea bisericii în jurul adevărurilor de neschimbat ale Scripturii.

Cei prezenți au adresat bisericii, colegilor pastori mai tineri și conducerii bisericii la toate eșaloanele ei, apelul ca, prin lucrarea și exemplul vieții lor, să imprime bisericii o mai profundă viață spirituală și respect pentru adevărul cel veșnic și pentru organizația bisericii, angajându-se înaintea lui Dumnezeu să fie și mai departe elemente catalizatoare în strădania realizării acestor deziderate sfinte în viața bisericii.

Comitetul Asociației pastorilor pensionari al Bisericii AZȘ din România

Anunț

Casa de Editură „Viață și Sănătate” caută grafician pentru ilustrații cărți pentru copii. Cei interesați se pot adresa, pentru informații suplimentare, la telefonul : 0213234895 interior 110.

la odihnă

Iuliana Mihordea (Drobeta Tr. Severin, 15 noiembrie 1955 – Atlanta, 2 septembrie 2001) s-a născut în familia pastorului Ioan Stoiu, care păstora comunitățile din județul Mehedinți. A crescut în comunitatea Craiova și a urmat studii de medicină la București, unde s-a căsătorit cu Samuel Mihordea la 27 iulie 1980. În familia lor s-au născut doi copii: Matei și Sandra. Iuliana Mihordea și-a continuat studiile de medicină în Statele Unite, specializându-se în psihiatrie. Această disciplină, strâns legată de credință și de formația ei artistică, i-a îngăduit să se dedice cunoașterii ființei umane și împlinirii nevoilor profunde de ajutor sufletească. Personalitatea sa plină de farmec s-a îmbogățit permanent prin reflecție asupra creației uimitoare a lui Dumnezeu în natură și în umanitate. În biserică, a slujit cu pasiune în domeniul muzical și al misiunii tineretului.

O viață atât de plină de mari promisiuni s-a încheiat tulburător de prematur. Totuși, mai presus de suferință, s-a ridicat, biruitoare, speranța. Toți cei apropiați au văzut că Domnul a păstrat-o în mâna Lui chiar în cele mai dificile momente. „Căci, dacă trăim, pentru Domnul trăim; și, dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Rom. 14,8).

Felicia Blăjan (Roșiori de Vede, 3 iunie 1957 – jud. Tulcea, 30 iulie 2002) a îmbrățișat credința încă din tinerețe, fiind botezată în comunitatea Rm. Vâlcea. S-a căsătorit în anul 1982 cu fr. Stelian Blăjan, având împreună doi băieți. Fire veselă și comunicativă, aducea liniște în sufletele celor necăjiți și descurajați, iar prin zâmbetul ei făcea să răsară speranța în ochii celor bolnavi sau vârstnici, pe care îi vizita adesea. Amintirea ei rămâne vie și caldă în memoria tuturor celor care au cunoscut-o mai de aproape.

O tornadă teribilă a devastat stupina familiei și a pus capăt vieții soarelui Blăjan la numai 45 de ani. În mormântarea a prilejuit afirmarea neclintitei încrederi în făgăduințele Bibliei, de reunire a familiei pentru veșnicie.

Maria Catană s-a născut pe data de 2 sept. 1916, legându-și copilăria, adolescența și tinerețea de primii

pași ai Bisericii Adventiste din Piatra Neamț. La 19 ani, se căsătorește cu viitorul pastor, fr. Gheorghita Catană. Din 1945, cei doi, ca familie, slujesc cu credincioșie în comunitățile adventiste Labirint și Grant din București, apoi Turnu Măgurele, Roșiori de Vede și Piatra Neamț. A dus o viață excepțională de dăruire. I se poate atribui într-adevăr numele de „mamă în Israel”. Un exemplu de cinste, amabilitate, tandrețe, dăruire, numit „tanti Maria”. A murit la sfârșit de Sabat, în momentul în care genunchiul ei s-au plecat pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu. Dar nu s-a sfârșit atunci, pentru că ultima ei zi de pe pământ ar putea fi prima zi din ceruri – a murit vorbind cu Dumnezeu.

Petre Soreată, în vârstă de 95 de ani, unul dintre pionierii bisericii locale, adoarme în Domnul, la locuința sa din Ulmeni, județul Teleorman.

Născut la 28 nov. 1907, în localitatea Ulmeni, primește botezul în anul 1930, alăturându-se Bisericii Adventiste. A fost mult timp prezbiter cu binecuvântare. S-a căsătorit în 1930, și căminul lor a fost binecuvântat cu două fete. A făcut cunoscut adevărul mântuitor prin viața, exemplul și cuvântul său. În adevăr: „Ferice de morții care mor în Domnul”. Familia și frățietatea l-au condus la locul odihnei lui temporare, în speranța revederii în ziua cea mare a revenirii Sale.

Cuvântul de mângâiere al Scripturii a fost rosti de pastorul I. Șerbănescu.

Beniamin Burcă Nadir, născut în localitatea Șicula, județul Arad, pe data de 4.01.1971, în familie de creștini adventiști, urmează de mic calea credinței, încheind legământ cu Dumnezeu, prin botez, în anul 1989. Activează în biserică, având mai multe slujbe: diriginte Școala de Sabat, diriginte Tineret și în ultima vreme, prim-diacon. S-a căsătorit în 2001 cu Roșca Viorica din localitatea Șepreus, făcând o echipă reușită în viața de familie. În urma unui grav accident, decedează. Pe data de 15 mai 2002, este condus în patul de țărână cu multe lacrimi și durere în sufletele celor care au fost alături de el, dar și cu speranța revederii la ziua învierii.

„Cine va merge pentru Noi”

Adrian Bocăneanu,
președintele Uniunii Române

Pentru credincioșii și pentru pastorii noștri, sosirea toamnei este însoțită de preocuparea pentru lansarea și desfășurarea unui nou ciclu din viața de biserică. Nenumărate activități necesare pentru susținerea bisericii și pentru misiune cer, înainte de toate, persoane consacrate, competente și cu tragere de inimă pentru ceea ce noi numim „lucrare”. Întrebarea momentului, îngrijorată și urgentă, este: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi” (Is. 6,8).

Cred că, în căutarea unui răspuns la această întrebare, avem atât motive de bucurie, cât și de îngrijorare. Eforturile serioase și sistematice pentru educarea și formarea de credincioși activi în toate domeniile de acțiune laică nu au rămas fără rezultate. Școala Misionarilor Voluntari și programele care au urmat au fost un teren foarte bun de creștere și entuziasm. Tinerii care au reprezentat o parte însemnată a participanților sunt acum persoane mature, și activitatea lor duce la înaintarea bisericii. S-au dezvoltat multe materiale și programe care sunt la dispoziția celor ce sunt dornici să crească și să slujească. În multe biserici,

este o preocupare pentru misiune, care ajută la depășirea preocupării excesive de sine, cu relele care o însoțesc.

În același timp însă, există fenomene care au dus la o lipsă de credincioși activi și competenți pentru slujire. Această situație este mai izbitoare cu ocazia adunărilor generale ale bisericilor locale, când este dificil să găsești persoane care să acopere toată lista de responsabilități necesare. Dar

efectele se fac simțite mai dureros în însăși viața și misiunea bisericii.

O cauză mai puțin recunoscută este dispersarea de persoane capabile, prin dublarea numărului de biserici în ultimii ani. În sine, înmulțirea bisericilor este o tendință cât se poate de pozitivă, care trebuie continuată.

O altă cauză este legată de îmbătrânirea și moartea unor lucrători harnici. O generație de credincioși, care

trecuse prin școala dură a lucrării, în condiții de apăsare și restricții, se stinge încetul cu încetul. Dispariția acestei generații este o pierdere serioasă.

Apoi, este fenomenul emigrației pentru muncă, despre care am mai scris. Aproape că nu există comunitate care să nu fie

**Bucuria pentru
găsirea mântuirii,
dispoziția de a
învăța lucruri noi și
simțământul viu de
responsabilitate
pentru cei din jur îi
fac pe noii
credincioși motorul
bisericii.**

sărăcită de persoane tinere și capabile, dar unele biserici sunt de-a dreptul aduse la cota de alarmă prin plecările în străinătate. Chiar atunci când se întorc în țară, mulți dintre cei care au lucrat în străinătate nu revin la o implicare stabilă în viața bisericii, ci pendulează între casă și străinătate – la fel ca mișcarea tradițională a păstorilor cu turmele între câmpie și munte, un fel de transhumanță modernă. Aceasta îi împiedică să se angajeze în acțiuni care cer stabilitate și efort pe termen lung.

Cred că trebuie să recunoaștem aceste situații și să ținem seama de ele. Să conturăm câteva dintre răspunsurile pe care să le dăm.

Categorii nefolosite

Ca prim-răspuns la această situație, să privim cu multă atenție bisericile noastre, unde se află persoane care au potențialul necesar slujirii, dar care au fost neglijate. Cei foarte tineri au dispoziția să lucreze în domenii noi, potrivite preocupărilor lor. Cei foarte în vârstă se bucură să îndeplinească din nou sarcini pe care le-au deprins cu multă vreme în urmă. Surorile reprezintă un rezervor uriaș de credincioși harnici, bine pregătiți și care abia așteaptă o chemare la slujire. Tinerii botezați și chiar și cei care se pregătesc pentru botez pot să primească sarcini potrivite. Bucuria pentru găsirea mântuirii, dispoziția de a învăța lucruri noi și simțământul viu de responsabilitate pentru cei din jur îi fac pe noii credincioși motorul bisericii. Este nevoie să-i privim pe membrii noștri cu ochelarii dezvoltării, așa cum a făcut Domnul Hristos. El a zăbovit mult la prima întâlnire cu ucenicii, pentru că avea ce să vadă la ei – nu numai ceea ce erau ei atunci, ci și ceea ce aveau să devină prin contactul cu iubirea și înțelepciunea Sa. În timp ce societatea îi condamnase pe ucenici să rămână pentru totdeauna

ceea ce erau atunci, Isus îi rânduse să crească și să devină nucleul transformării omenirii întregi.

În multe biserici, suntem prea puțini ca să ne permitem să neglijăm pe cineva. Să îngăduim Duhului Sfânt să Se manifeste în credincioși cu darurile Sale.

Planuri ajustate

Diverse proiecte și programe trebuie să fie aplicate potrivit resurselor și posibilităților locale. De exemplu, atât într-o biserică foarte mare, cât și într-una foarte

Suntem prea puțini ca să ne permitem să neglijăm pe cineva. Să îngăduim Duhului Sfânt să Se manifeste în credincioși cu darurile Sale.

mică, regulile după care se desfășoară adunările generale sunt identice. Dar modul de acoperire a diferitelor răspunderi diferă. Cadrul este același, dar trebuie să ținem seama de situația concretă și să nu transformăm programele într-o armură a lui Saul pentru mai scundul David.

Instruire

Avem încă tendința să ne purtăm ca și când credincioșii trebuie să știe cum se lucrează. Zicem: cine vrea știe. Dar nu trebuie să presupunem acest lucru. Ceea ce știm noi ni se pare ușor, iar ceea ce nu știm ni se pare aproape imposibil de înșușit.

Dar bisericile pot să devină într-o măsură mult mai mare centre de educare, de formare, adevărate ateliere de ucenicie practică, la locul de muncă.

De nenumărate ori, am citit mostrarea din scrierile lui Ellen White, că este prea multă predicare și prea puțină învățare sau formare în bisericile noastre. Este nevoie să facem din instruire o parte regulată a vieții de biserică, urmată neapărat de ocazii de aplicare concretă a celor învățate. Diferitele departamente, în mod special Asociația Pastorală, au pregătit multe materiale care au fost, poate, folosite o singură dată și abandonate. Dar mulți din biserică nu au avut parte de ele, iar cei care le-au parcurs cândva au nevoie de o revenire. Instruirea este cuvântul de ordine, și rezultatele vor veni prin harul lui Dumnezeu.

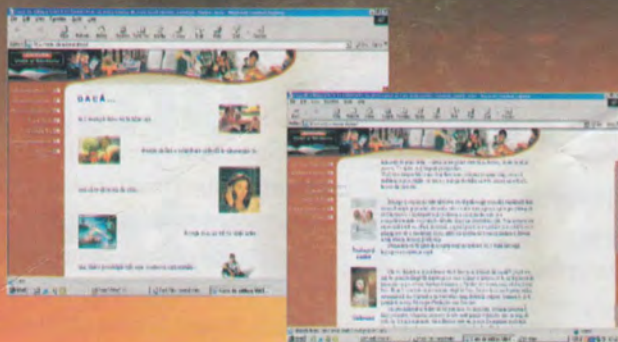
Afirmare

Sunt persoane care slujesc biserica și pe Dumnezeu în mod admirabil și fără nici o recunoaștere sau recompensă. Fără să stărnim firea pământească, merită să transmitem acestor oameni și bisericii cât de prețioase sunt aceste persoane. Merită să învățăm arta aprecierii, să ne purtăm potrivit descrierii din Proverbe 31,28-31: „Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude. ... femeia care se teme de Domnul va fi lăudată. Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății.”

În loc să ne justificăm și să ne pregătim eșecul, plângându-ne că nu avem cu cine să lucrăm, să ne repliem, să evaluăm efectivul, să ne ajustăm planurile, să formăm și să instruiem, să facem pe cei care lucrează să știe că sunt prețioși pentru biserică și pentru Dumnezeu. Mai mulți decât ne imaginăm, vor spune: „Iată-mă, trimite-mă!” (Is. 6,8).

Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

D A C Ă ...

te preocupă **fericirea** familiei tale...

dorești să faci o schimbare **radicală** în alimentația ta...

vrei să te **eliberezi de stres...**

dorești să ai un stil de viață **activ...**

una dintre prioritățile tale este

creșterea caracterului...

vrei să oferi un

existenței copiilor tăi...

vrei să duci o viață

plină de victorii...

... atunci

**www.
viatasisanatate.ro**

este soluția ta!

